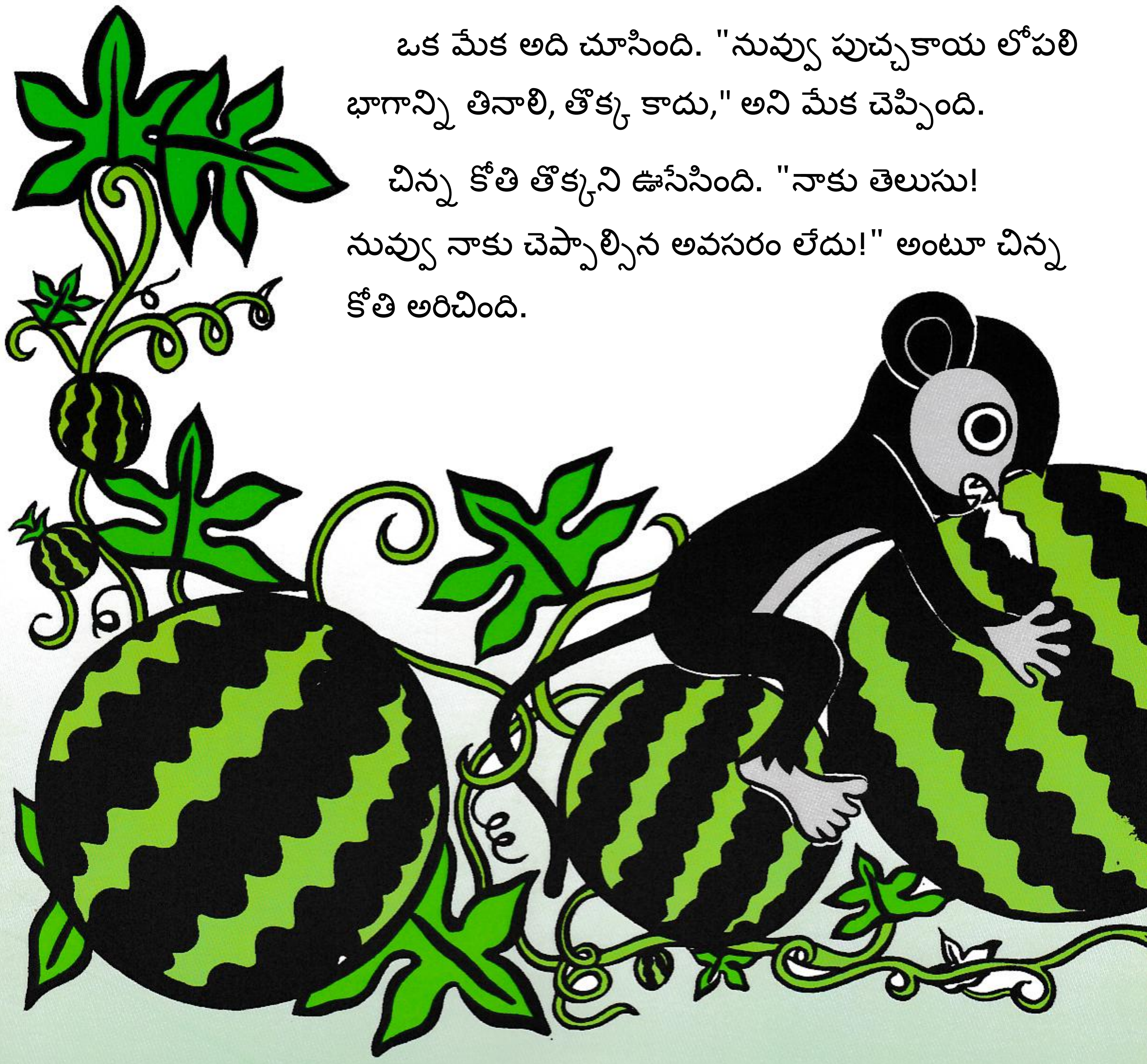
ఇక పండ్లు వద్దు!

ఒకసారి ఒక చిన్న కోతి తిరుగుతూ పుచ్చకాయ పొలంలోకి వెళ్లింది. అది పెద్ద, గుండ్రని పండ్లను ఆనందంతో చూసింది. యామ్! అన్నిటిలోకి పెద్ద పండును అది కొరికింది.

"అయ్యో! ఇది చాలా చేదుగా ఉంది!" చిన్న కోతి అరిచింది.

ఒక మేక అది చూసింది. "నువ్వు పుచ్చకాయ లోపలి భాగాన్ని తినాలి, తొక్క కాదు," అని మేక చెప్పింది.

చిన్న కోతి తొక్కని ఊసేసింది. "నాకు తెలుసు! నువ్వు నాకు చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు!" అంటూ చిన్న కోతి అరిచింది.

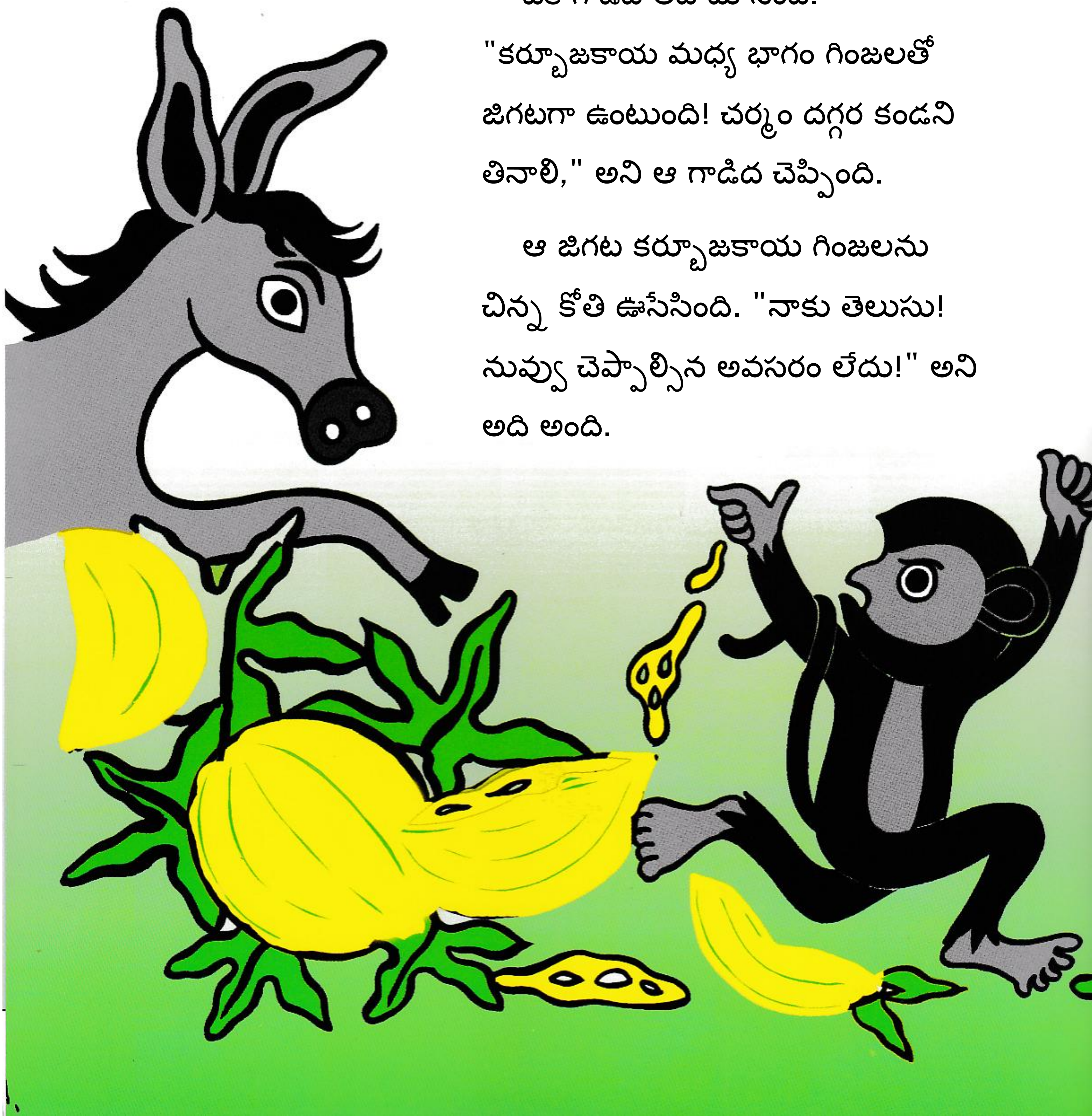

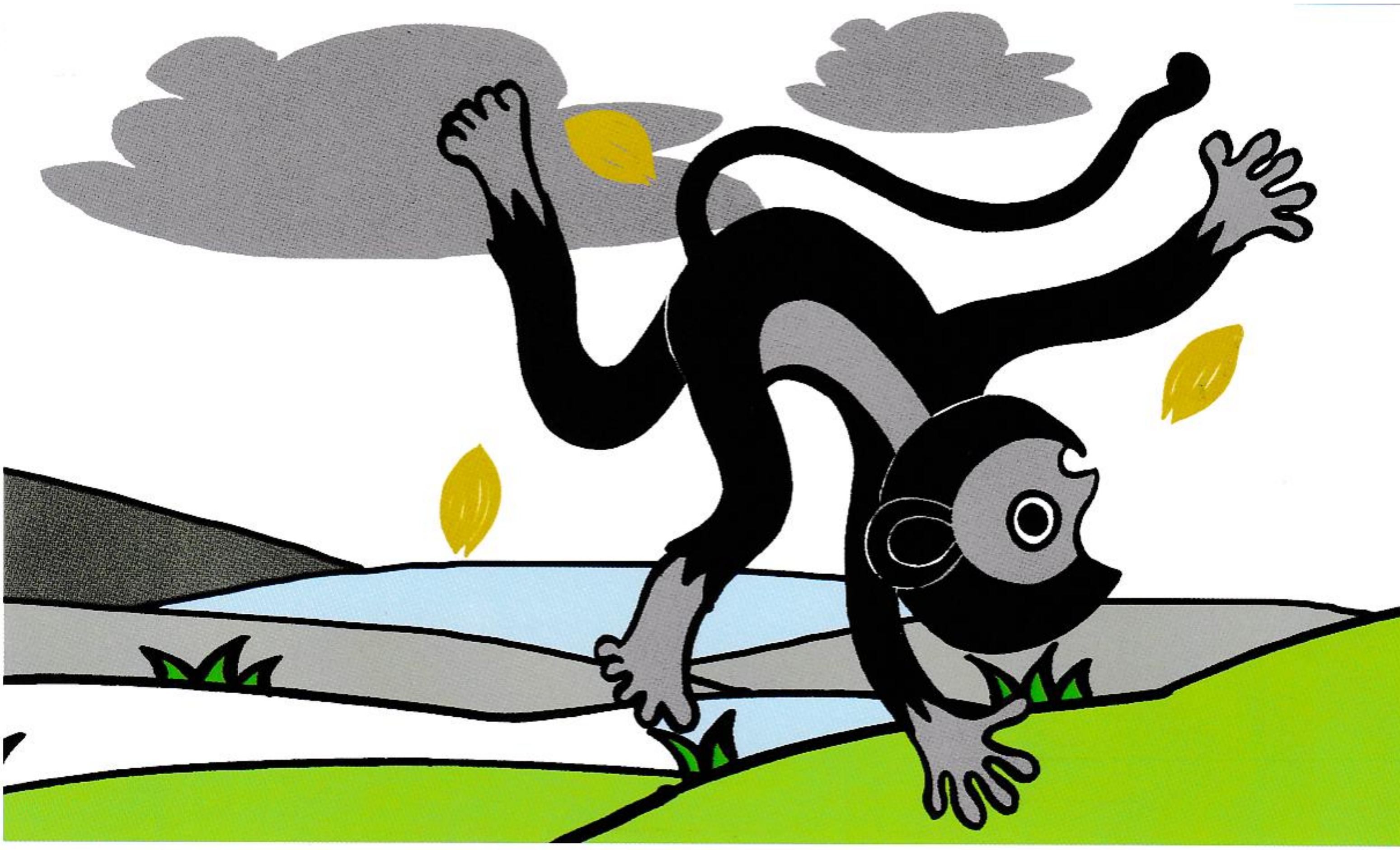
చిన్న కోతి కొద్దిసేపు అలా తిరుగుతూ ఉంది. అకస్మాత్తుగా గాలిలో తియ్యటి వాసన వచ్చింది. ఆహ్! ఇక్కడ కర్బూజకాయ తోట ఉంది! ఒక కర్బూజకాయను పగలగొట్టి, మధ్య భాగాన్ని రుచి చూసింది కోతి.

"అయ్యో!" అది అరిచింది. "ఈ పండు చాలా జిగటగా ఉంది!"

ఒక గాడిద అది చూసింది. "కర్బూజకాయ మధ్య భాగం గింజలతో జిగటగా ఉంటుంది! చర్మం దగ్గర కండని తినాలి," అని ఆ గాడిద చెప్పింది.

ఆ జిగట కర్బూజకాయ గింజలను చిన్న కోతి ఊసేసింది. "నాకు తెలుసు! నువ్వు చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు!" అని అది అంది.

కోతి అటు ఇటు తిరిగింది. దానికి చాలా ఆకలిగా ఉంది! హ్మ్మ్మ్... ఇక్కడి దారి నిండా రాలిన పండ్లు ఉన్నాయి. కోతి పైకి చూసింది. అది బాదం చెట్టు కింద నిలబడి ఉంది!

‘ఈ పండ్లు చిన్నగా, మెత్తగా ఉన్నాయి. ఇవి తినడానికి బాగుంటాయనుకుంటా,’ అనుకుంది కోతి. అది చెట్టుపైకి ఎక్కి ఒక బాదం పండును కోసుకుంది.

ఒక నీలి పక్షి అది చూసింది. "మెత్తటి కండ చూసి మోసపోకు! గట్టి గింజపెంకును పగలగొట్టి, లోపలి పప్పు తినాలి," ఈల వేసి చెప్పింది ఆ పక్షి.

కానీ ఈ చిన్న కోతి వింటుందా? పక్షిని పట్టించుకోకుండా, బాదం పండును గట్టిగా కొరికింది. "నా పన్ను విరిగిపోయింది!" అని కోతి అరిచింది.

నొప్పిగా ఉన్న దవడను పట్టుకుని అటూ ఇటూ పరిగెత్తింది చిన్న కోతి. ఒక్కసారిగా అది కిందకి ఉన్న ఒక కొమ్మకు రుద్దుకుంది. ఆ కొమ్మ నిండా పండిన బేరి పండ్లు ఉన్నాయి!

కోతి ఒక బేరి పండును తెంచి చెట్టు కాండానికి కొట్టింది. పగిలిన పండు నుంచి గట్టి, నల్లటి విత్తనాలను తీసుకుని నోటిలో పెట్టుకుంది.

"ఛూ!" అని అరుస్తూ అది విత్తనాలను ఊసేసింది.

"బేరి పండు రుచికరంగా ఉందా?" పైన ఎగురుతున్న ఒక నీలి పక్షి అడిగింది.

పగిలిన బేరి పండును పక్షిపైకి విసిరింది చిన్న కోతి. "ఇక నేను పండ్లు తినను!" అని అది అంది.

చీనా కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

P. Saraswati V. Vijayakanthi

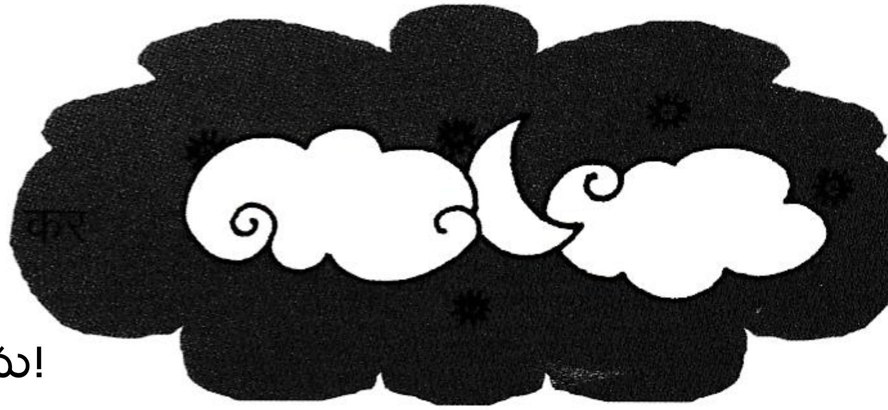
Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Artist Uma Krishnaswamy

12

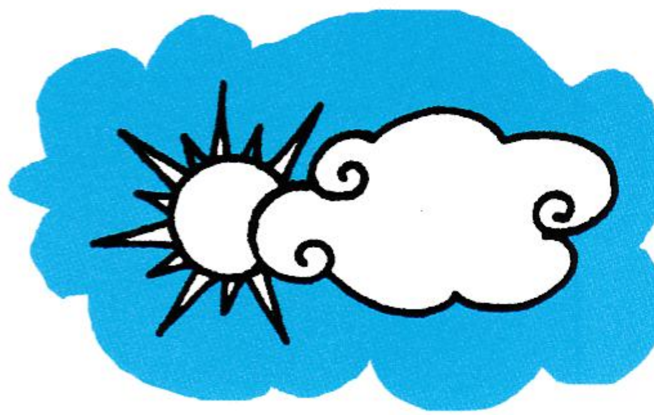
నేను ఎవరు?

నేను ఆకాశాన్ని వెలిగిస్తాను
మీ కళ్లను మిరుమిట్లు గొలుపుతాను!

నేను ఏడుస్తూ పడిపోయినప్పుడు
భూమి నవ్వడం ప్రారంభిస్తుంది

మనిషి తయారు చేయని జాలికపై
మల్లెలు పూస్తాయి

నేను కొన్నిసార్లు గుండ్రంగా ఉంటాను
ప్రధానంగా తెల్లగా ఉంటాను
పగటిపూట నేను మసకబారతాను
కానీ రాత్రి బాగా వెలుగుతుంటాను!

నేను గాలిలో నిశ్శబ్దంగా లేస్తాను
నేను గాలిలో తెల్లగా పైన తేలుతూ ఉంటాను
కొన్నిసార్లు నల్లగా ఉంటాను, అప్పుడు బరువుగా
అనిపిస్తాను
నేను గర్జిస్తూ, కేకలు వేస్తాను, మళ్లీ
కిందపడిపోతాను

ఈ రంగురంగుల విల్లు
అందనంత ఎత్తులో ఉంది!

జీవులకు గాలి అవసరం – నాకు కూడా!
జీవులకు ఆహారం అవసరం – నాకు కూడా!
జీవులకు నీరు అవసరం - కానీ నాకు
కాదు!
నాకు నీరు ఇస్తే చనిపోతాను!

నా తలపై చాలా ఎత్తులో
ఒక అందమైన, విశాలమైన పైకప్పు ఉంది
కానీ నేను దగ్గరకు వెళ్లినప్పుడు
అది దూరంగా జరుగుతుంది!

అతను లేకుండా వర్షం కురవదు
అతను లేకుండా పంటలు ఏపుగా పెరగవు
అతను లేకుండా భూమి ఎన్నటికీ
బాగుపడదు
అతను లేకుండా నిద్ర ఎప్పటికీ అంతం
కాదు!

దొర్లుతూ, పరిగెత్తుతూ

దూకుతూ ఆడుతుంది

రంధ్రం చూసినప్పుడు

దాని మీదకు దూకుతుంది!

కాళ్లు లేకుండా అది తిరుగుతుంది

చేతులు లేకుండా తాకుతుంది

శరీరం లేకుండా ఆడుతుంది

జీవం లేకుండా ఒక ప్రదేశంలోకి

ప్రవేశిస్తుంది,

మళ్లీ వెళ్లిపోతుంది

ఓహ్! ఇది పేదవాడి మంచం:

దానిని ఉదయం ఎవరూ చుట్టరు!

ఎప్పుడూ కదులుతూ, విశ్రాంతి తీసుకోను

నా పెద్ద కడుపులో లక్షలాది జీవులు

బరువైన ప్రతిదాన్ని మింగేస్తాను

చెక్క వస్తువులను మాత్రం వదిలేస్తాను

అగ్ని, భూమి, గాలి, నీరు, ఆకాశం, సూర్యుడు,
సముద్రం, చంద్రుడు, నక్షత్రాలు, వర్షం, మేఘం,
ఇంద్రధనస్సు, మెరుపు

బిగుతుగా ఉండే పొర లాగా

నిన్ను మొత్తం కప్పేస్తాను

వేసవిలో చెమట పడుతుంది

చలికాలంలో వణుకుతాను

ఒక పొదపైన పెన్నుగడ్డ

రెండు వైపులా వాలుగా ఉంటుంది

వారు అక్కచెల్లెళ్లు

వారు పొరుగువారు

కలిసి పని చేస్తారు

కానీ ఎప్పుడూ కలవరు

నేను ప్రతి మాట వింటాను

కానీ విన్నదాన్ని ఎప్పుడూ చెప్పను

ఆప్యాయంగా, స్నేహపూర్వకంగా

వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరినీ ఆహ్వానిస్తాను

విశాలమైన గదిలో ఉంటాను

నా ఇంటిని ఎప్పుడూ వదిలి వెళ్లను

నాలుక, ముక్కు, కళ్లు, చెవులు, చర్మం

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Telugu K. Suresh
Artist Uma Krishnaswamy

ఎలుకల కవాతు

ఎలుకలను తేలికగా పట్టుకోటానికి ఒక తెలివైన పిల్లి ఒక పథకం వేసింది.

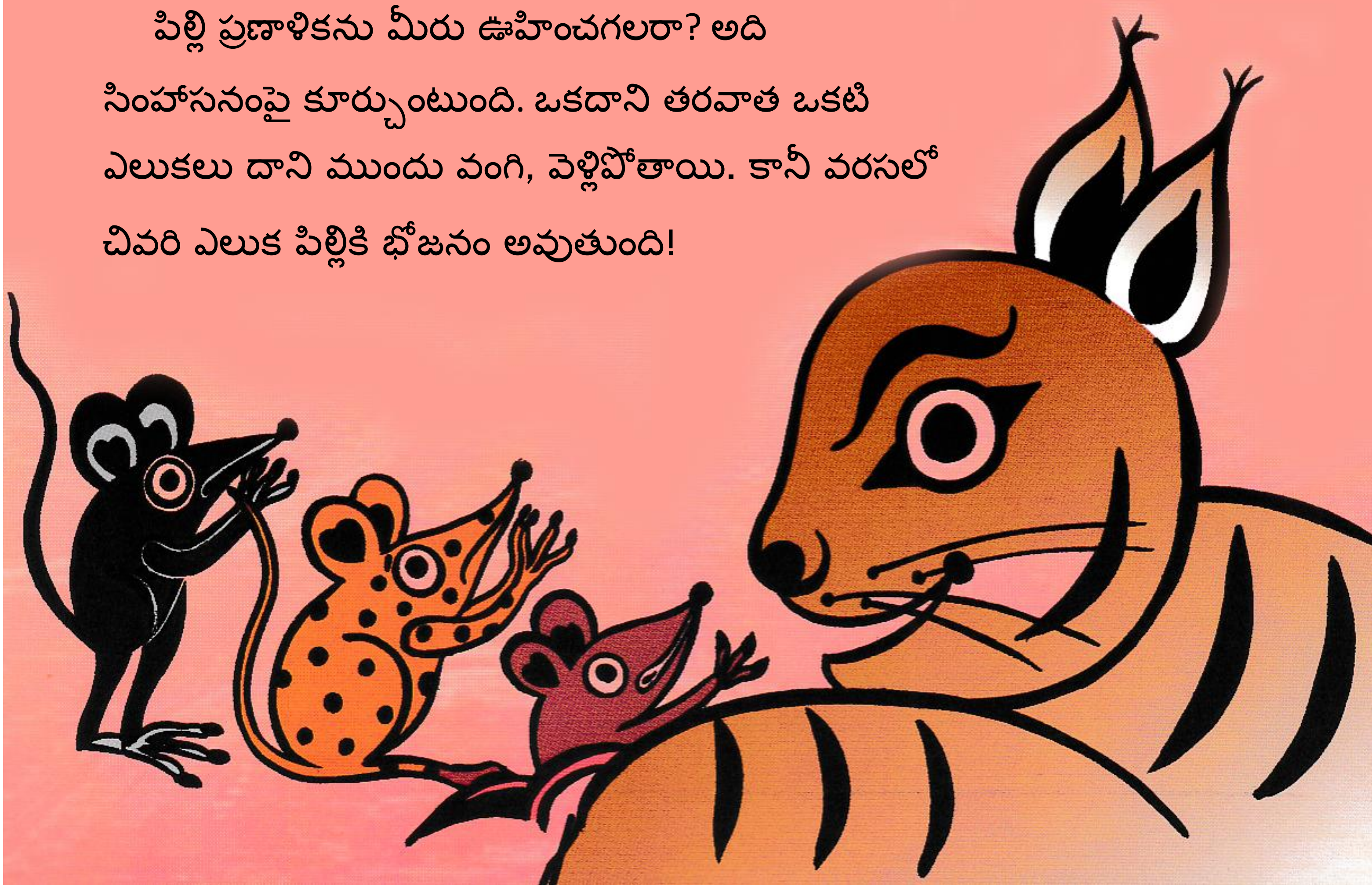
అది ఎలుకలతో ఒక సమావేశాన్ని ఏర్పాటు చేసి, "స్నేహితులారా! సంవత్సరాలుగా మిమ్మల్ని వేటాడి, వెంటడించి మీకు శాంతి లేకుండా చేశాను. ఇప్పుడు మనం ఒక సంధి కుదుర్చుకుందాం. సామరస్యంగా జీవించడానికి ప్రయత్నిద్దాం," అని చెప్పింది.

ఎలుకలు చాలా ఆశ్చర్యపోయాయి.

పిల్లి ఇలా కొనసాగించింది, "మీ పట్ల నా కరుణను ప్రతి ఉదయం, సాయంత్రం మీరు గుర్తించాలని మాత్రమే నేను అడుగుతున్నాను. రోజుకు రెండుసార్లు మీరందరూ నా ముందు కవాతు చేయాలి, నమస్కరించి, ముందుకు సాగాలి. అంతే!"

దాంతో ఎలుకలు అన్నీ ఆనందించాయి. వాటికి ఏ అనుమానం రాలేదు!

పిల్లి ప్రణాళికను మీరు ఊహించగలరా? అది సింహాసనంపై కూర్చుంటుంది. ఒకదాని తరవాత ఒకటి ఎలుకలు దాని ముందు వంగి, వెళ్లిపోతాయి. కానీ వరసలో చివరి ఎలుక పిల్లికి భోజనం అవుతుంది!

ప్రణాళిక చాలా రోజులు సజావుగా సాగింది. ఏదో జరుగుతోందని చాలా ఎలుకలు గ్రహించలేదు.

కానీ ఎలుకలలో తెలివైన స్నేహితులు ఉన్నాయి – అంటే, రంటే. ప్రతిరోజూ వరసలో ఎలుకలు తగ్గిపోవటం ఈ రెండూ గమనించాయి. ఎలుకల సంఖ్య తగ్గిపోయింది!

అంటే, రంటే వెంటనే పిల్లిని అనుమానించాయి. రెండూ కలిసి ఆలోచించి, ఒక ప్రణాళికను రూపొందించాయి.

మరుసటి రోజు ఉదయం, అంటే వరసలో ముందు నిలబడి, "రంటే, ఎక్కడ ఉన్నావు?" అని పిలిచింది. రంటే వరసలో చివరిగా నిలబడింది. "నేను ఇక్కడే ఉన్నాను!" అని అది సమాధానం ఇచ్చింది.

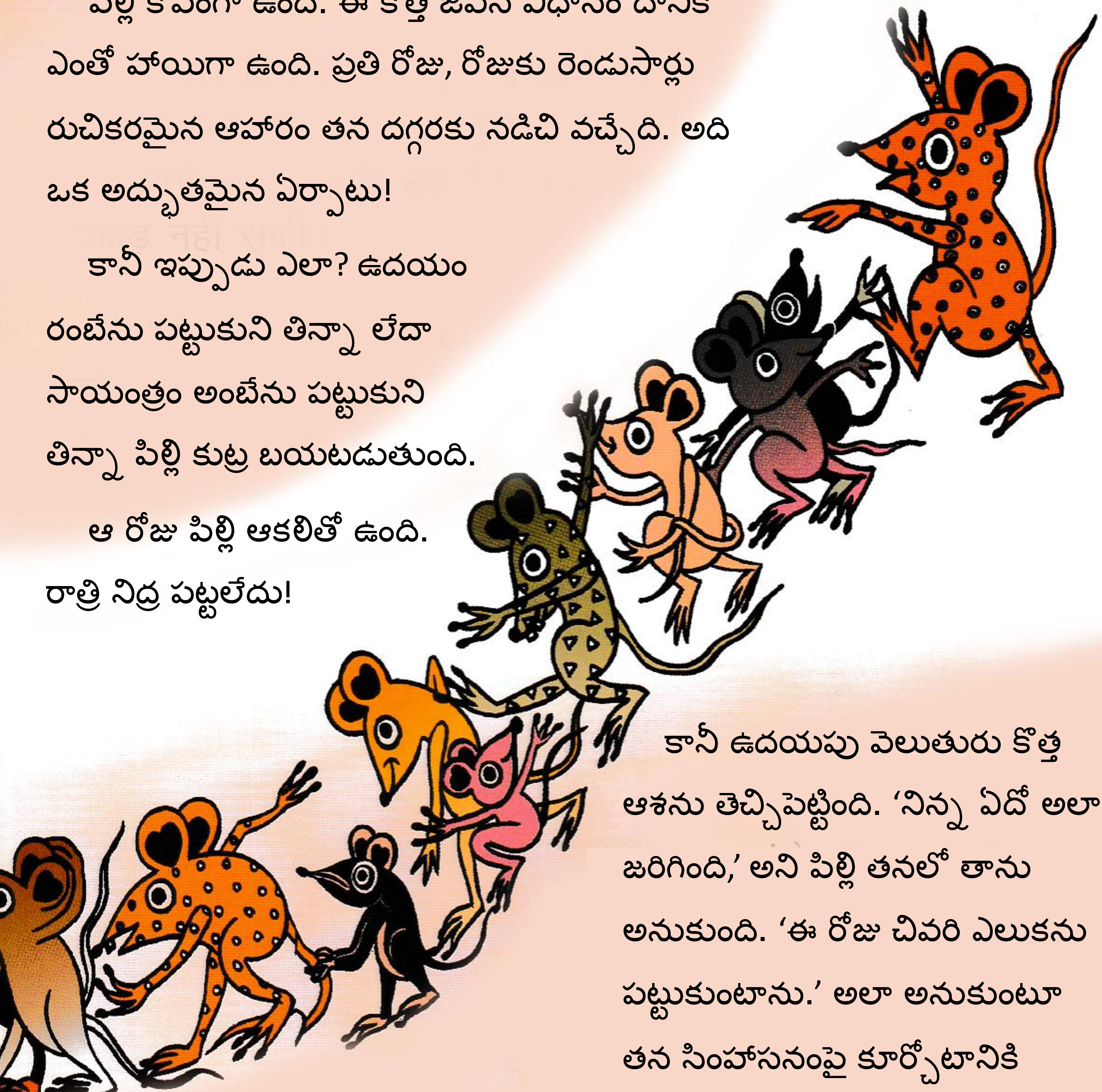

వరస ముందుకు కదులుతున్నప్పుడు అవి ఒకదానినొకటి పేరు పెట్టి పిలుస్తూనే ఉన్నాయి. సాయంత్రం కూడా అవి అదే పని చేశాయి. ఈసారి వరసలో ముందు రంటే, చివర అంటే ఉన్నాయి.

పిల్లి కోపంగా ఉంది. ఈ కొత్త జీవన విధానం దానికి ఎంతో హాయిగా ఉంది. ప్రతి రోజు, రోజుకు రెండుసార్లు రుచికరమైన ఆహారం తన దగ్గరకు నడిచి వచ్చేది. అది ఒక అద్భుతమైన ఏర్పాటు!

కానీ ఇప్పుడు ఎలా? ఉదయం రంబేను పట్టుకుని తిన్నా లేదా సాయంత్రం అంబేను పట్టుకుని తిన్నా పిల్లి కుట్ర బయటడుతుంది.

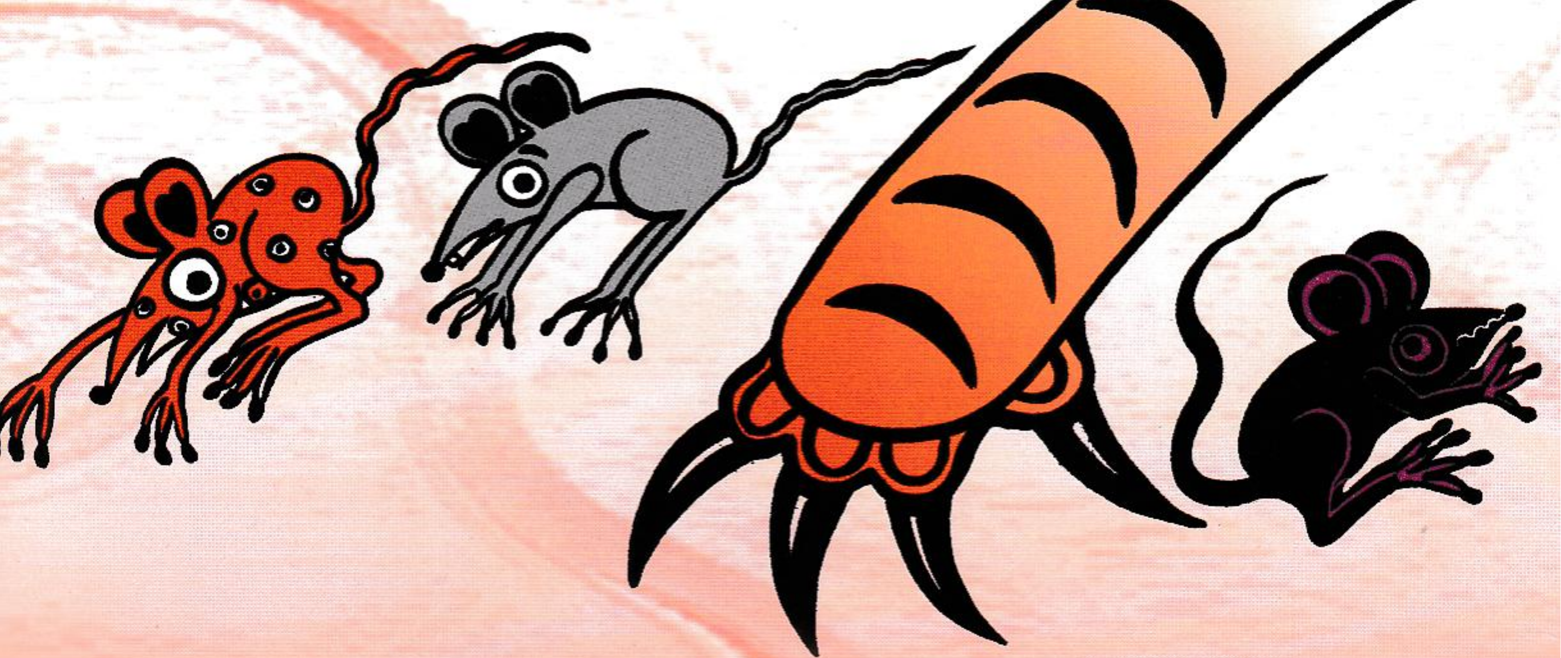
ఆ రోజు పిల్లి ఆకలితో ఉంది. రాత్రి నిద్ర పట్టలేదు!

కానీ ఉదయపు వెలుతురు కొత్త ఆశను తెచ్చిపెట్టింది. 'నిన్న ఏదో అలా జరిగింది,' అని పిల్లి తనలో తాను అనుకుంది. 'ఈ రోజు చివరి ఎలుకను పట్టుకుంటాను.' అలా అనుకుంటూ తన సింహాసనంపై కూర్చోటానికి సంతోషంగా వెళ్లింది.

కానీ ఆ ఉదయం కూడా కవాతు సమయంలో అంబే, రంబే ఒకదానినొకటి పిలుచుకున్నాయి. సాయంత్రం కూడా అదే చేశాయి.

మరో నిద్రలేని రాత్రి గడిపింది పిల్లి! అది కోపంతో కేకలు వేసింది, "నాకంటే తెలివైనవా? నేనేంటో చూపిస్తాను!"

ఆ రాత్రి తమ స్నేహితులందరినీ అప్రమత్తంగా ఉండమని అంటే, రంటే హెచ్చరించాయి. "పిల్లి కళ్లల్లో ఏదైనా మార్పు గమనించినట్లైతే, వెంటనే పారిపోండి."

మరుసటి రోజు, అంటే, "రంటే, ఎక్కడ ఉన్నావు?" అని అరిచినప్పుడు ఎలుకల మీదకు పిల్లి దూకింది!

కానీ ఎలకలు దీనికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి కదా? అవి మెరుపు వేగంతో పారిపోయాయి!

టిబెట్ కథ

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Telugu K. Suresh
Artist Uma Krishnaswamy

ఖాళీ కుండీ

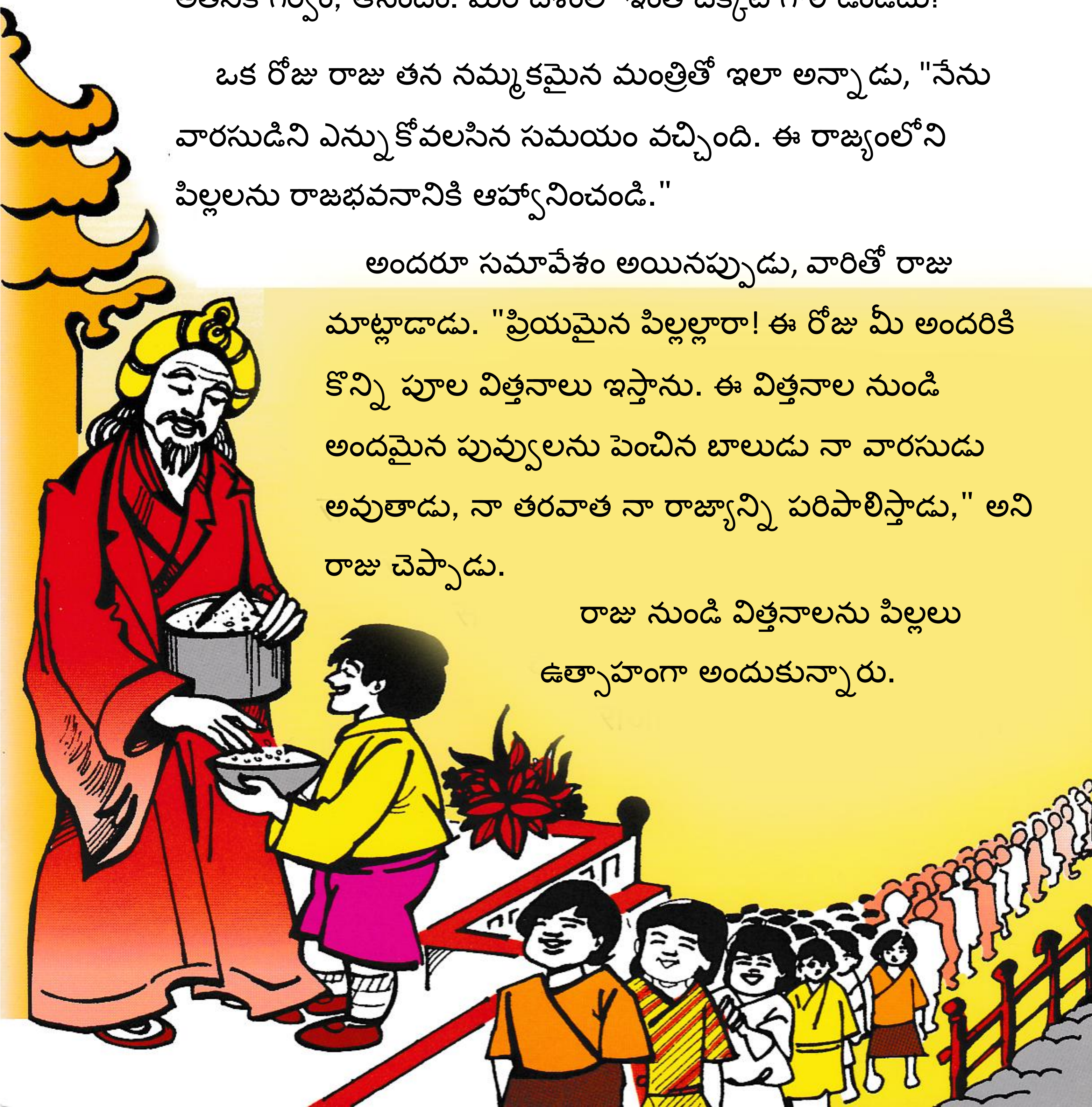
చిన్నారి పింగ్‌కి మొక్కలు పెంచటం ఇష్టం. అతను ఏమి నాటినా పచ్చగా, చక్కగా పెరిగేవి. అతను పెంచిన మొక్కలు ఎప్పుడూ బాగా పూసేవి.

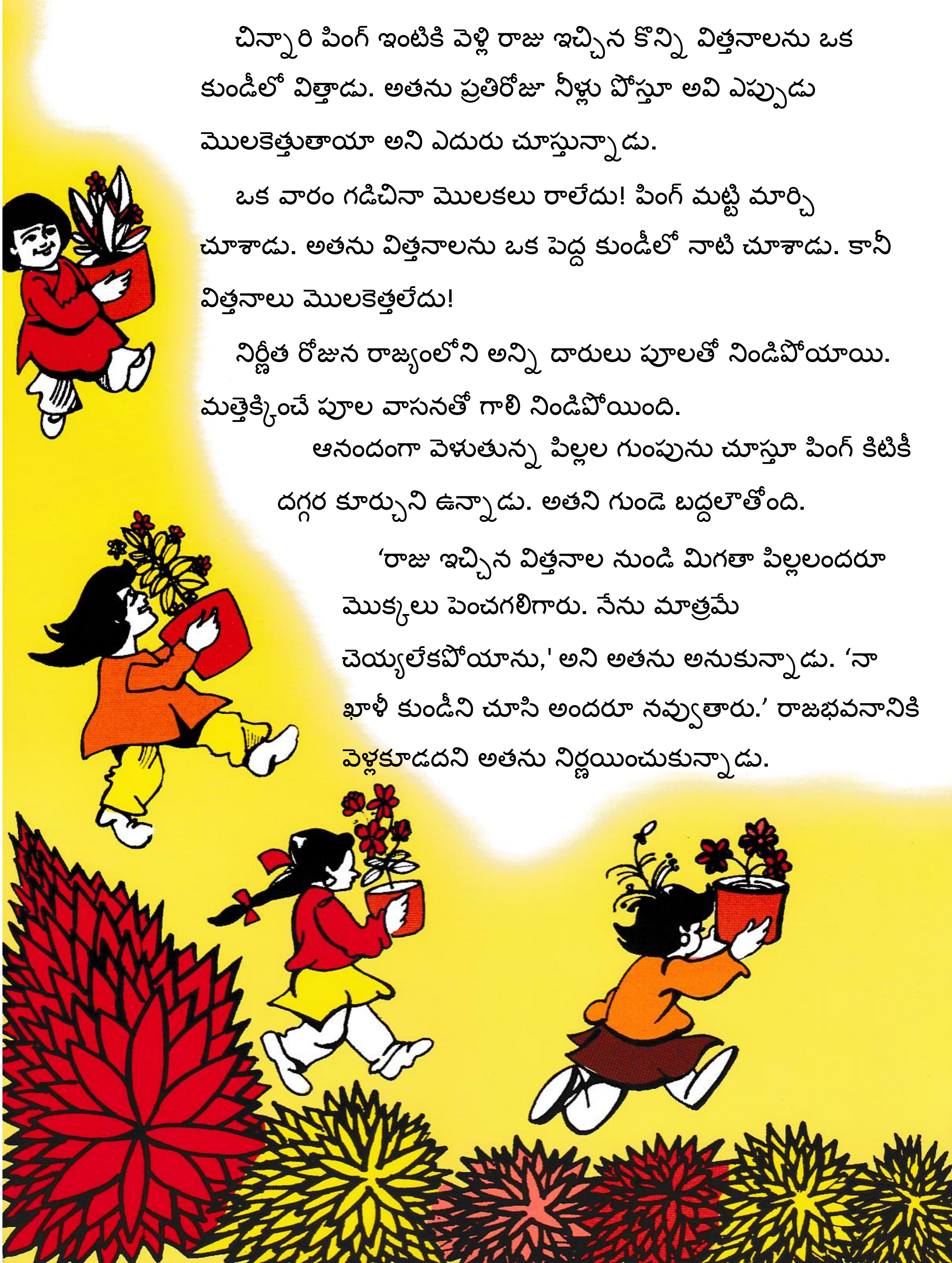
ఆ దేశ రాజుకి కూడా మొక్కలు అంటే ఇష్టం. అతని పూల తోటలంటే అతనికి గర్వం, ఆనందం. మరే దేశంలో ఇంత చక్కటి గాలి ఉండదు!

ఒక రోజు రాజు తన నమ్మకమైన మంత్రితో ఇలా అన్నాడు, "నేను వారసుడిని ఎన్నుకోవలసిన సమయం వచ్చింది. ఈ రాజ్యంలోని పిల్లలను రాజభవనానికి ఆహ్వానించండి."

అందరూ సమావేశం అయినప్పుడు, వారితో రాజు మాట్లాడాడు. "ప్రియమైన పిల్లల్లారా! ఈ రోజు మీ అందరికి కొన్ని పూల విత్తనాలు ఇస్తాను. ఈ విత్తనాల నుండి అందమైన పువ్వులను పెంచిన బాలుడు నా వారసుడు అవుతాడు, నా తరవాత నా రాజ్యాన్ని పరిపాలిస్తాడు," అని రాజు చెప్పాడు.

రాజు నుండి విత్తనాలను పిల్లలు ఉత్సాహంగా అందుకున్నారు.

చిన్నారి పింగ్ ఇంటికి వెళ్లి రాజు ఇచ్చిన కొన్ని విత్తనాలను ఒక కుండీలో విత్తాడు. అతను ప్రతిరోజూ నీళ్లు పోస్తూ అవి ఎప్పుడు మొలకెత్తుతాయా అని ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఒక వారం గడిచినా మొలకలు రాలేదు! పింగ్ మట్టి మార్చి చూశాడు. అతను విత్తనాలను ఒక పెద్ద కుండీలో నాటి చూశాడు. కానీ విత్తనాలు మొలకెత్తలేదు!

నిర్ణీత రోజున రాజ్యంలోని అన్ని దారులు పూలతో నిండిపోయాయి. మత్తెక్కించే పూల వాసనతో గాలి నిండిపోయింది.

ఆనందంగా వెళుతున్న పిల్లల గుంపును చూస్తూ పింగ్ కిటికీ దగ్గర కూర్చుని ఉన్నాడు. అతని గుండె బద్దలౌతోంది.

'రాజు ఇచ్చిన విత్తనాల నుండి మిగతా పిల్లలందరూ మొక్కలు పెంచగలిగారు. నేను మాత్రమే చెయ్యలేకపోయాను,' అని అతను అనుకున్నాడు. 'నా ఖాళీ కుండీని చూసి అందరూ నవ్వుతారు.' రాజభవనానికి వెళ్లకూడదని అతను నిర్ణయించుకున్నాడు.

కానీ పింగ్ తండ్రి అతన్ని ప్రోత్సహించాడు. "నీ శక్తి మేరకు ప్రయత్నించావు. అదే ముఖ్యం!" అని అతను చెప్పాడు.

రాజభవనంలో పిల్లలు తెచ్చిన మొక్కలను రాజు పరిశీలిస్తున్నాడు. ప్రతి ఒక్కరినీ చూస్తూ దయగా నవ్వాడు కానీ ఎక్కడా ఆగలేదు.

పింగ్ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చినప్పుడు, రాజు అతన్ని పిలిచి, "నువ్వు ఖాళీ కుండీ ఎందుకు తెచ్చావు?" అని అడిగాడు.

పింగ్ ఏడవడం ప్రారంభించాడు. "మీరు ఇచ్చిన విత్తనాలను మంచి మట్టిలో విత్తాను. ప్రతిరోజు వాటికి నీళ్లు పోశాను. కానీ అవి మొలకెత్తలేదు! నేను మట్టిని మార్చాను. కుండీని కూడా మార్చాను. కానీ విత్తనాలు మొలకెత్తలేదు," అని అతను చెప్పాడు.

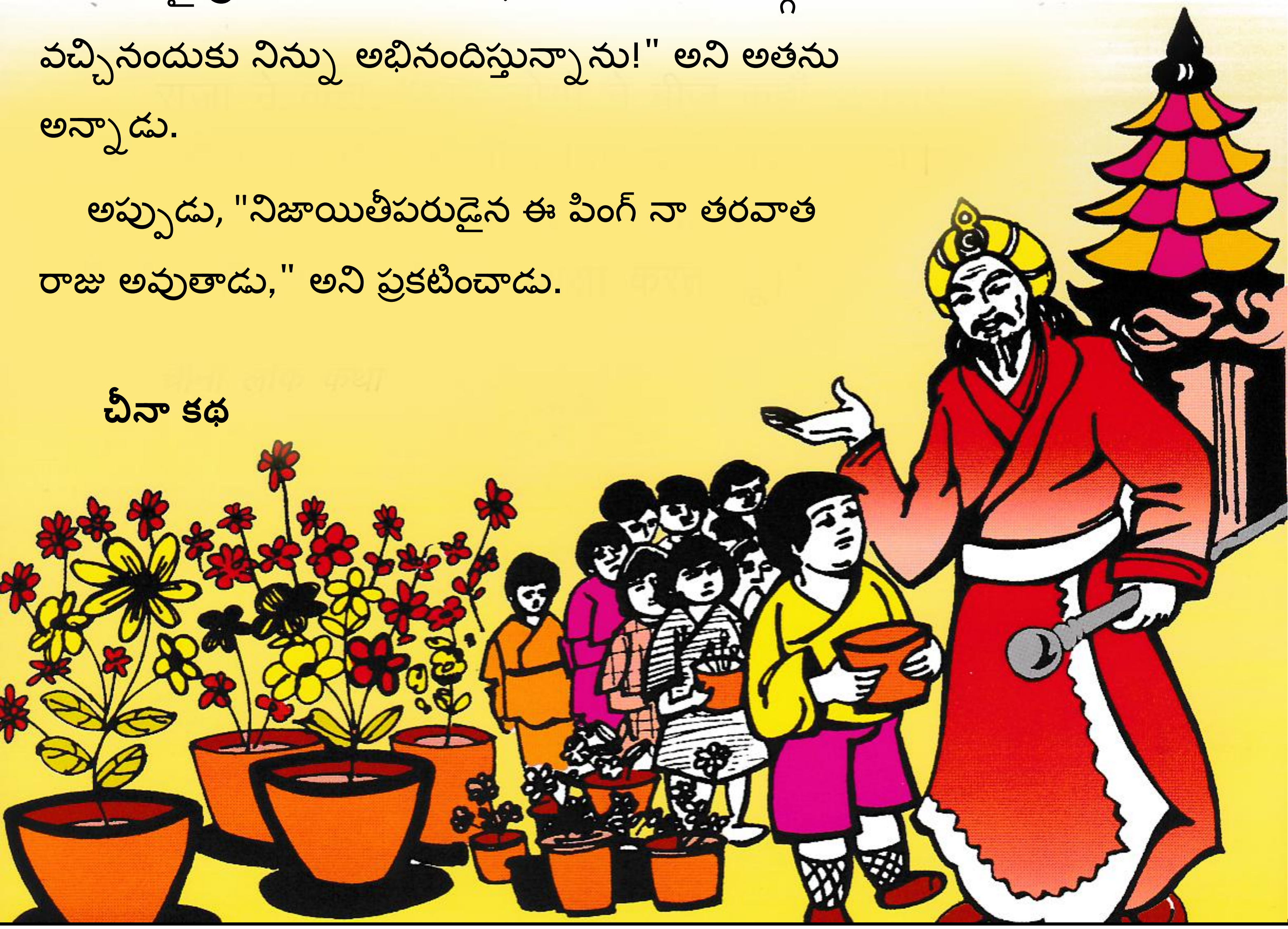

రాజు సంతోషించాడు! పింగ్ వైపు చూసి నవ్వాడు. ఆశగా చూస్తున్న పిల్లల వైపు తిరిగాడు. "మీ పువ్వులు చాలా బాగున్నాయి! కానీ నేను ఇచ్చిన విత్తనాల నుండి అవి రాలేదు. మీకు ఉడకబెట్టిన విత్తనాలు ఇచ్చాను. అవి మొలకెత్తవు!" అని అతను అన్నాడు.

పింగ్ వైపు రాజు తిరిగాడు. "ఖాళీ కుండీతో నా దగ్గరకు వచ్చినందుకు నిన్ను అభినందిస్తున్నాను!" అని అతను అన్నాడు.

అప్పుడు, "నిజాయితీపరుడైన ఈ పింగ్ నా తరవాత రాజు అవుతాడు," అని ప్రకటించాడు.

చీనా కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

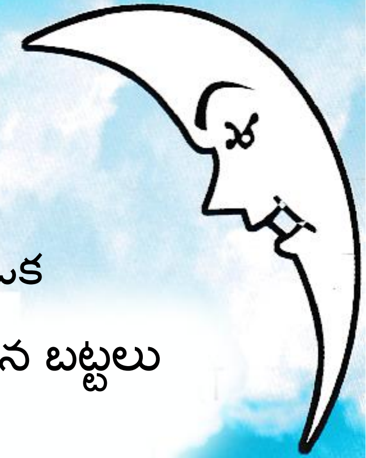
P. Saraswati V. Vijayakanthi

Telugu K. Suresh

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

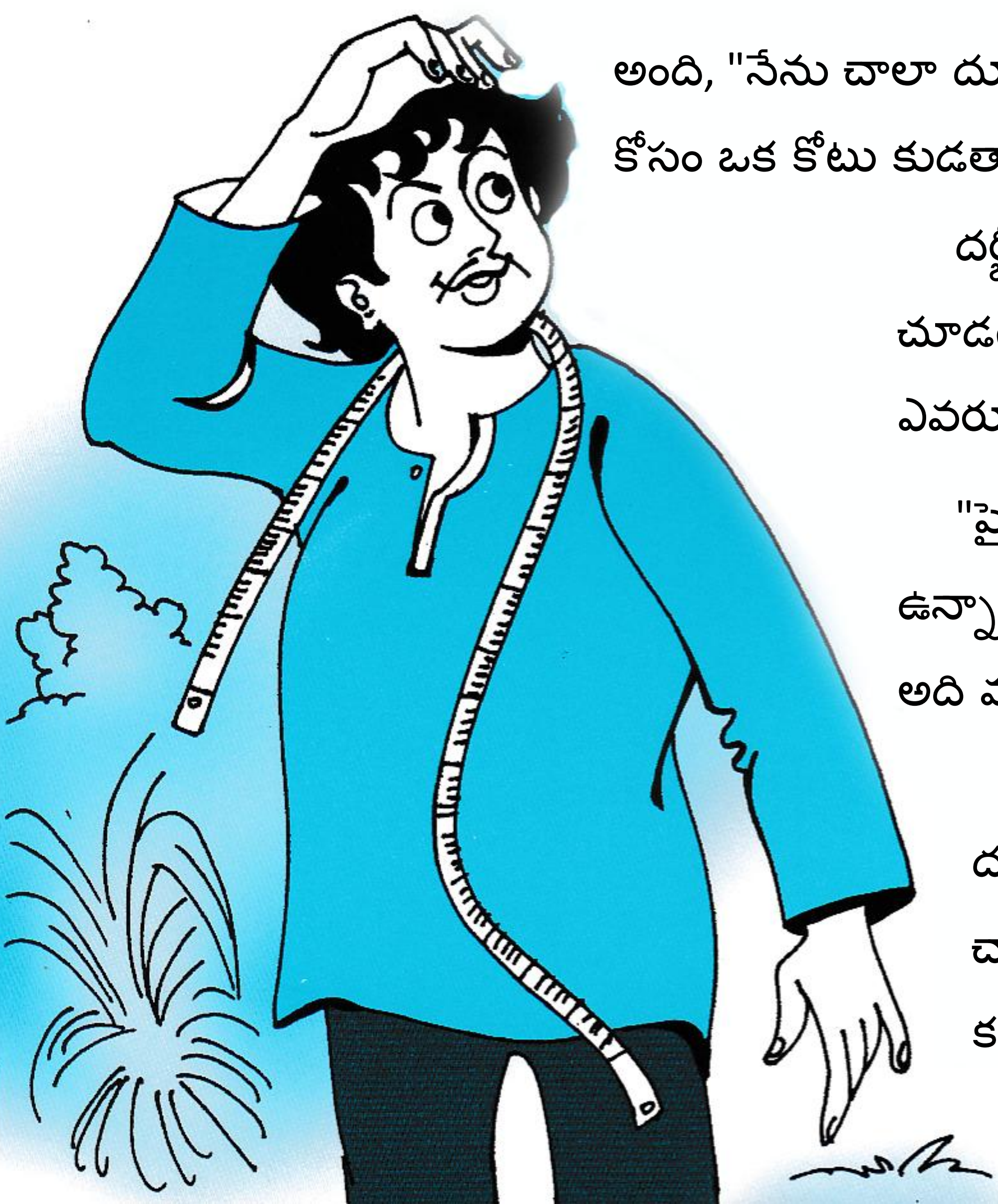
Artist S. P. Raju

దర్జీ, చంద్రుడు

ఒక గ్రామంలో ఒక దర్జీకి చిన్న దుకాణం ఉండేది. అతను ఒక సాధారణ వ్యక్తి, తన పని చాలా శ్రద్ధగా చేసేవాడు. అతను కుట్టిన బట్టలు వాటి అందానికి, వెచ్చదనానికి ప్రసిద్ధి చెందాయి.

ఒక రోజు దర్జీ తన దుకాణాన్ని ముందుగానే మూసివేశాడు. తన కోటును తన చుట్టూ లాక్కుని, చల్లటి సాయంత్రంలో బయలుదేరాడు. ఉన్నట్టుండి అతనికి ఒక మృదువైన స్వరం వినిపించింది.

"నాకు చాలా చలిగా ఉంది," అని ఆ గొంతు అంది, "నేను చాలా దూరం ప్రయాణం చేయాలి. నా కోసం ఒక కోటు కుడతావా?"

దర్జీ చుట్టూ చూశాడు. అతను చూడగలిగినంత వరకు దారిలో ఎవరూ లేరు.

"పైకి చూడు, ఇక్కడ ఉన్నాను," అని ఆ గొంతు అంది. అది మరెవరో కాదు, చంద్రవంక!

చంద్రుని వైపు చూశాడు దర్జీ. అది ఆకాశంలో ఎత్తుగా, చాలా చిన్నదిగా కనిపించింది.

'పాపం! నెలవంక చలికి తట్టుకోలేకపోతోంది,' అని అతను అనుకున్నాడు. దానికి మంచి, వెచ్చని కోటు కుట్టడానికి అతను ఒప్పుకున్నాడు.

మరుసటి రోజు ఉదయం, మిగిలిపోయిన పట్టు గుడ్డను నెలవంక ఆకారంలో కత్తిరించాడు దర్జీ. మూడు రోజుల్లో కోటు కుట్టే పని పూర్తి చేశాడు. అది తెల్లగా, సాదాగా ఉంది. దానికి మందపాటి లోపలి పొర ఉంది.

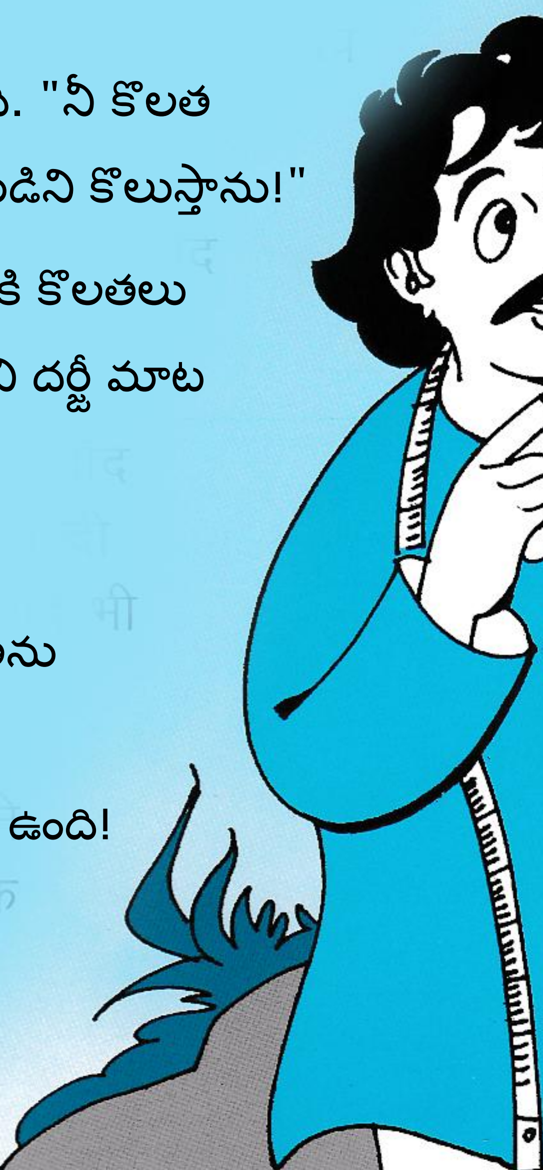
చంద్రుడు చాలా సంతోషించాడు. ఆ కోటును తీసుకుని వేసుకోడానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ కోటు చాలా చిన్నగా ఉంది!

"నువ్వు నా కొలతలు తీసుకోలేదు," కోప్పడ్డాడు చంద్రుడు. "అందుకే ఈ కోటు చాలా చిన్నగా అయ్యింది."

సహాయం చేయడానికి ఒక గద్ద ముందుకు వచ్చింది. "నీ కొలత టేపు నాకు ఇవ్వు," అని దర్జీని అడిగింది. "నేను చంద్రుడిని కొలుస్తాను!"

చంద్రుని చుట్టూ గద్ద ఎగిరింది. అది తిరిగి వచ్చి దర్జీకి కొలతలు చెప్పింది. కొత్త, బాగా సరిపోయే కోటు తయారు చేస్తానని దర్జీ మాట ఇచ్చాడు.

ఈ పండగ సమయంలో దర్జీకి చాలా పని ఉంటుంది. కోటును పూర్తి చేయడానికి అతనికి వారం పట్టింది! అతను దానిని మంచి ఉన్నితో కుట్టాడు. కాలరు, చేతుల మీద వెండి దారంతో కుట్టాడు. కోటు నిజంగా చాలా అందంగా ఉంది!

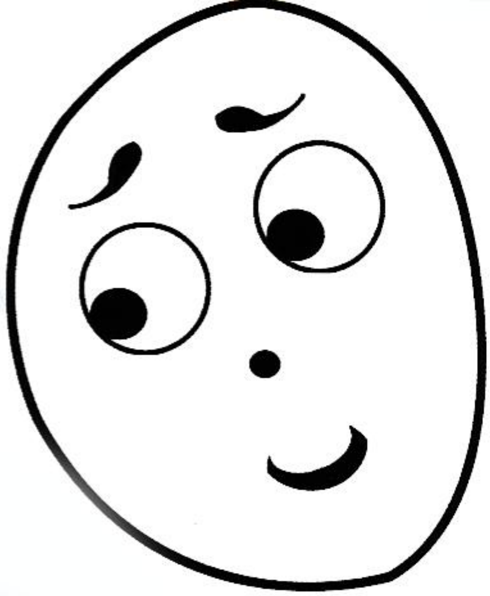

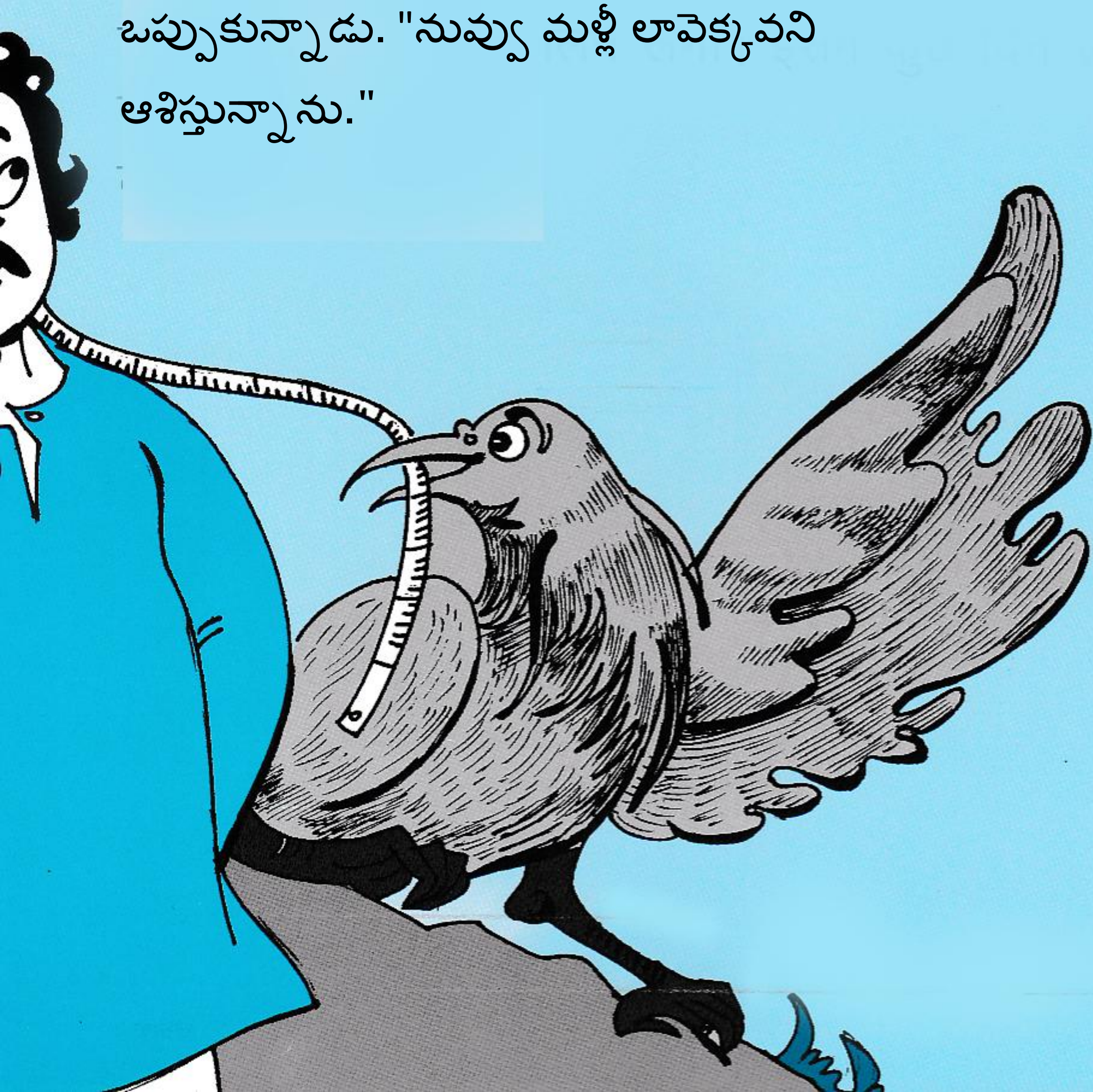
ఆ ఎంబ్రాయిడరీని చూసి, "బాగా కుట్టావు, దర్జీ!" అని చంద్రుడు మెచ్చుకున్నాడు. కానీ కోటు దానికి సరిపోలేదు!

ఇప్పుడు దర్జీకి కోపం వచ్చింది. "చూడు నువ్వు ఎంత లావుగా అయ్యావో!" అన్నాడు. "ఈ కోటు నీకు ఎప్పటికీ సరిపోదు!"

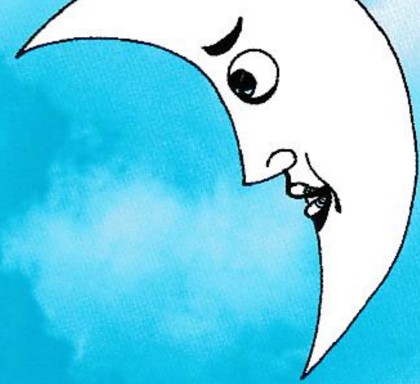
"ఇంకొక్కటి కుట్టు. మళ్లీ అడగనని హామీ ఇస్తున్నాను," అన్నాడు చంద్రుడు.

"ఇదే చివరిది అవుతుంది!" అంటూ దర్జీ ఒప్పుకున్నాడు. "నువ్వు మళ్లీ లావెక్కవని ఆశిస్తున్నాను."

ఈసారి అతను బట్టల ముక్కలను సేకరించి ఒక పెద్ద కోటు కుట్టాడు. అది దాదాపు గుండ్రంగా ఉంది, దానికి తెల్లటి నూలు కుచ్చులు ఉన్నాయి. వెండి గుండీలతో కోటు అద్భుతంగా ఉంది!

దర్జీ దానిని చంద్రుడికి ఇచ్చాడు. కానీ ఇప్పుడు చంద్రుడు గుండ్రంగా ఉన్నాడా?

"ఈ పెద్ద కోటు నన్ను చలి నుండి ఎలా కాపాడుతుంది?" కోటు మీద డిజైన్‌ను గమనించకుండా చంద్రుడు గొణిగాడు. చంద్రుడి చుట్టూ కోటు వదులుగా వేలాడుతోంది.

"ఇలా ఎందుకు అయ్యిందో నాకు తెలియదు!" కోపంగా అన్నాడు దర్జీ.

అప్పటి నుండి మన హృదయాలను ఉత్తేజపరిచే అందమైన పౌర్ణమి చంద్రుడిని చూడటం దర్జీకి ఆనందాన్ని కలిగించేది కాదు.

'ఆ మారే చంద్రుడిలాంటి మరొక వ్యక్తి తారసపడకూడదని కోరుకుంటున్నాను!' అతను తనలో తాను గొణుక్కున్నాడు.

నిరుపమ రాఘవన్ కథ ఆధారంగా

P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation
Telugu K. Suresh
Artist S. P. Raju

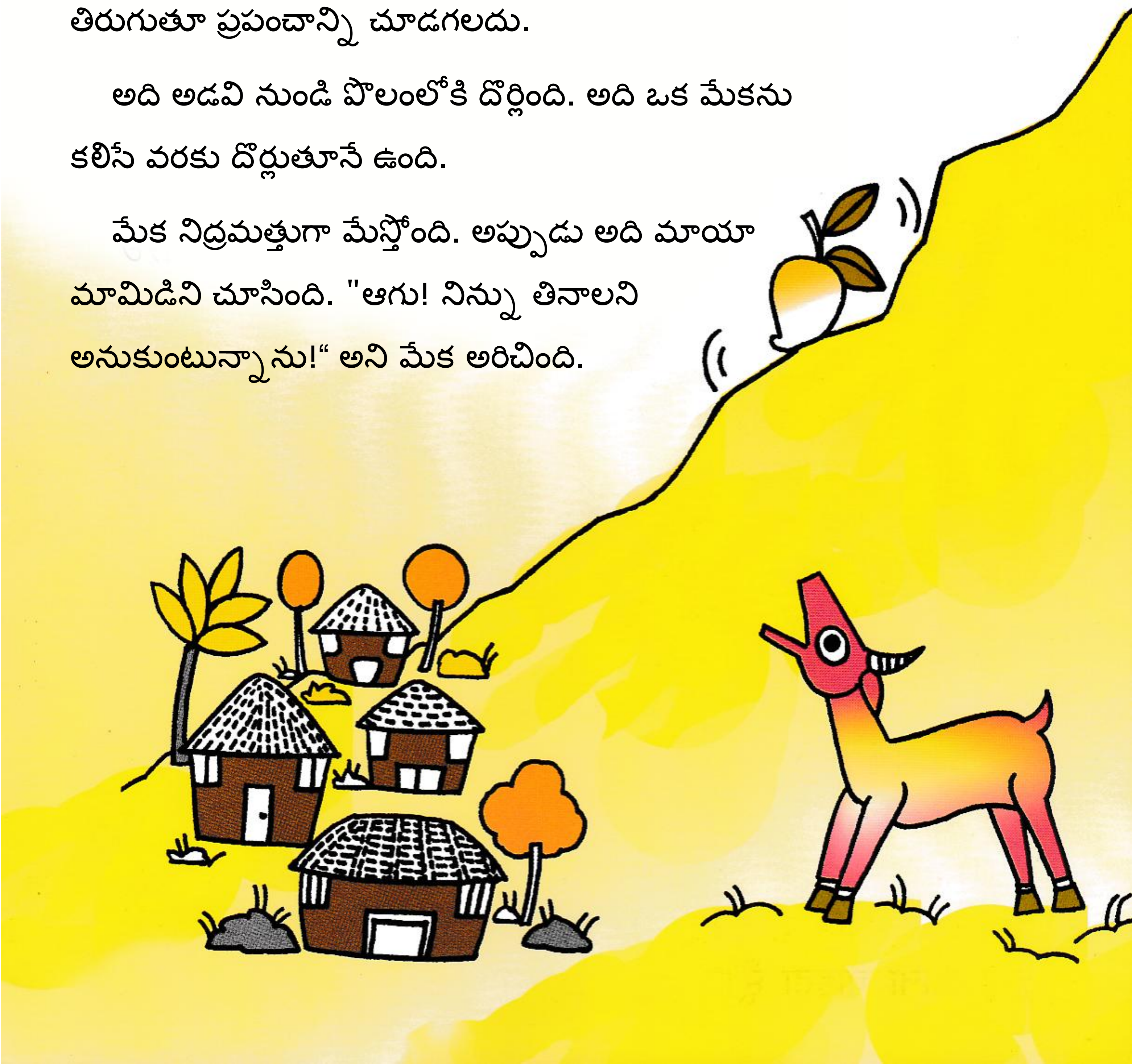
మాయా మామిడి

చాలా కాలం క్రితం ఒక అడవిలో ఒక పెద్ద మామిడి చెట్టు ఉండేది. ఒక రోజు బలమైన గాలికి ఆ చెట్టు ఊగింది. పండిన ఒక మామిడి పండు నేలపై పడింది. ఇది సాధారణ మామిడి కాదు: మాయా మామిడి!

మాయా మామిడి చాలా సంతోషంగా ఉంది. ఇప్పుడు అది స్వేచ్ఛగా తిరుగుతూ ప్రపంచాన్ని చూడగలదు.

అది అడవి నుండి పొలంలోకి దొర్లింది. అది ఒక మేకను కలిసే వరకు దొర్లుతూనే ఉంది.

మేక నిద్రమత్తుగా మేస్తోంది. అప్పుడు అది మాయా మామిడిని చూసింది. "ఆగు! నిన్ను తినాలని అనుకుంటున్నాను!" అని మేక అరిచింది.

కానీ మాయా మామిడి నవ్వింది. అది ఇలా పాడింది,

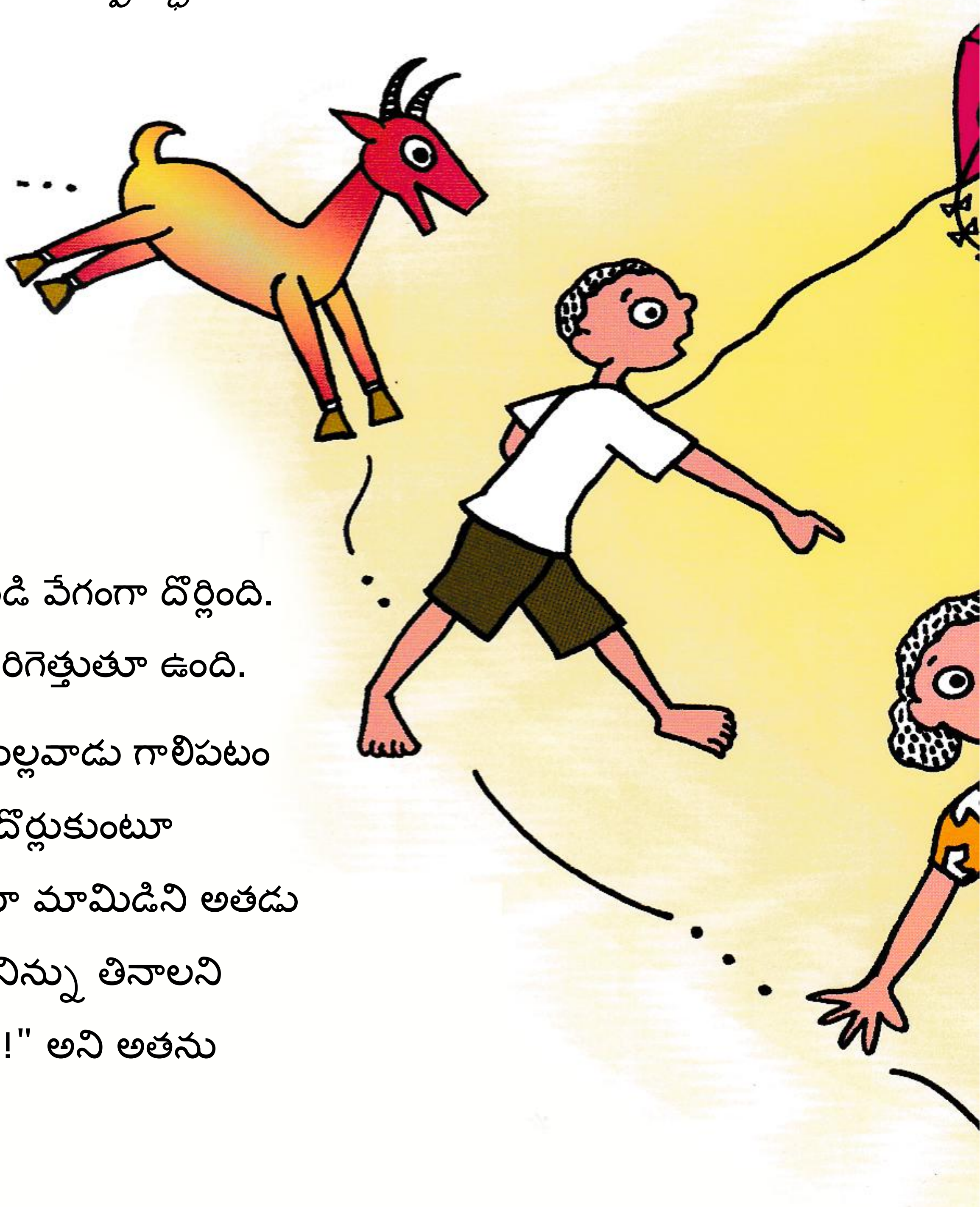
నేను మాయా మామిడిని

నన్ను ఎవరూ పట్టుకోలేరు

నేను దొర్లుతాను, పరిగెత్తుతాను

నేను గాలి కంటే వేగం!

నన్ను చూడు- నేను స్వేచ్ఛా జీవిని!

మాయా మామిడి వేగంగా దొర్లింది. దాని వెనక మేక పరిగెత్తుతూ ఉంది.

ఒక పల్లెటూరి పిల్లవాడు గాలిపటం ఎగరవేస్తున్నాడు. దొర్లుకుంటూ వెళుతున్న మాయా మామిడిని అతడు చూశాడు. "ఆగు! నిన్ను తినాలని అనుకుంటున్నాను!" అని అతను అన్నాడు.

మామిడికాయ మళ్లీ నవ్వుతూ పాడింది,

నేను మాయా మామిడిని

ఎవరూ నన్ను పట్టుకోలేరు

నేను దొర్లుతాను, పరిగెత్తుతాను

నేను గాలి కంటే వేగం!

నన్ను చూడు- నేను స్వేచ్ఛా జీవిని!

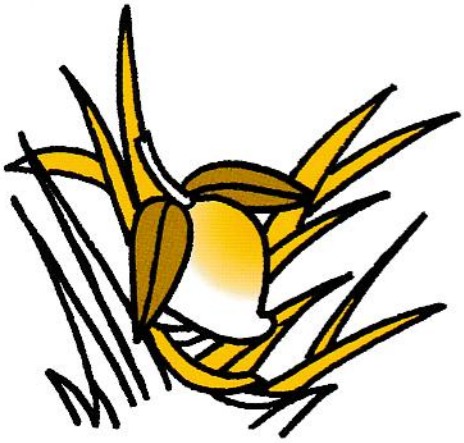
మామిడికాయ వేగంగా దూసుకుపోయింది.

మేక, బాలుడు దాని వెనకే పరిగెత్తారు.

కొంతమంది అమ్మాయిలు తోటలో ఆడుకుంటున్నారు. వాళ్లు మామిడికాయను చూసి, "ఆగు! నిన్ను తినాలని అనుకుంటున్నాం!" అని పిలిచారు. వాళ్లు కూడా మాయా మామిడికాయ వెంట పరిగెత్తడం ప్రారంభించారు.

మామిడికాయ దాని వేగాన్ని రెట్టింపు చేసింది. ఇప్పుడు అది పిల్లల కంటే చాలా ముందు ఉంది. మేక కూడా దానంత వేగంగా పరిగెత్తలేకపోయింది!

మామిడికాయ పాడింది,

నేను మాయా మామిడిని

ఎవరూ నన్ను పట్టుకోలేరు

నేను దొర్లుతాను, పరిగెత్తుతాను

నేను గాలి కంటే వేగం!

నన్ను చూడు- నేను స్వేచ్ఛా జీవిని!

అలా అది దొర్లుకుంటూ వెళ్లింది. మేక, బాలుడు, బాలికలు దాని వెనక పరిగెత్తుతున్నారు. కానీ మామిడికాయ వారికంటే చాలా వేగంగా పరిగెత్తుతోంది! త్వరలోనే అది వారి కంటే చాలా ముందుకు వెళ్లింది. ఆ మాయా మామిడికాయ పొలాలు, తోటలు, నీడనిచ్చే తోపులను దాటుకుంటూ వెళ్లింది. ఇంకా దొర్లుకుంటూ వెళుతూనే ఉంది.

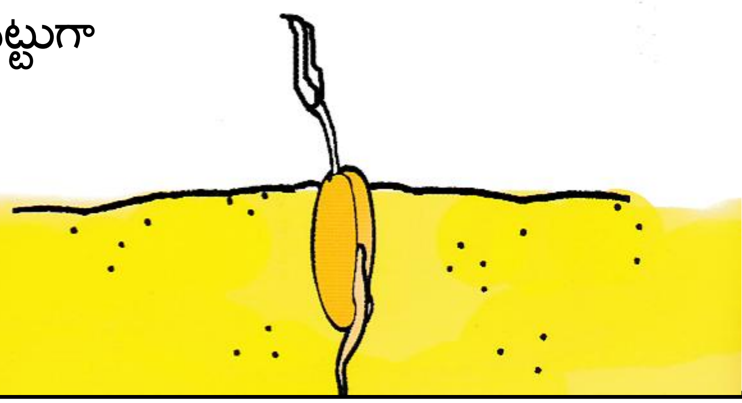
అకస్మాత్తుగా బాగా అలసిపోయినట్లు దానికి అనిపించింది. పొడపైన గడ్డిలో దాక్కుని అది గాఢ నిద్రలోకి జారుకుంది.

చాలాసేపు - చాలా నెలలు అది నిద్రపోయింది! ఒక రోజు చర్మంపై సూర్యకిరణాల స్పర్శకి అది మేల్కొంది.

తాను మారానని దానికి అనిపించింది... అది మొలకెత్తుతోంది...

అవును! ఆ మాయా మామిడికాయ చెట్టుగా పెరుగుతోంది!

పాపువా న్యూ గినియా కథ

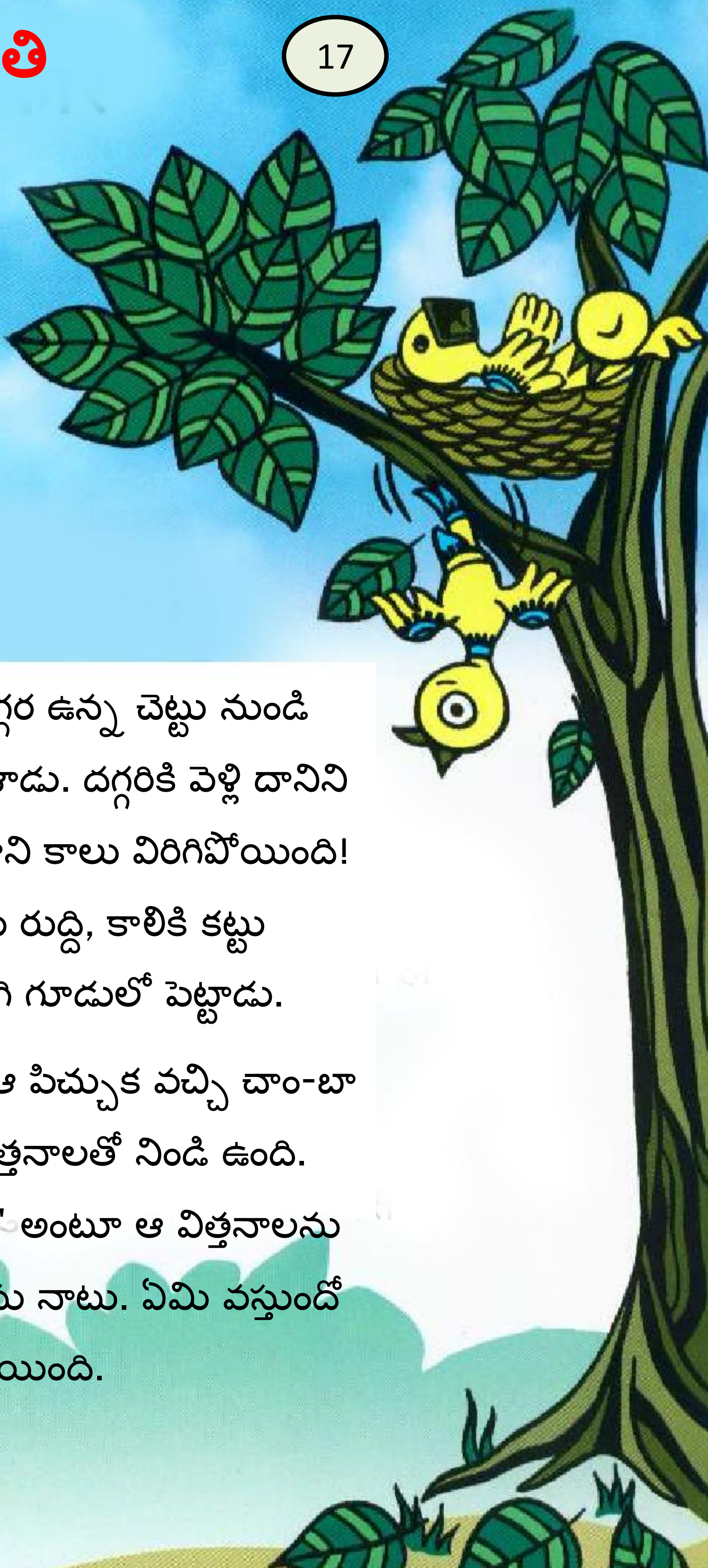
P. Saraswati V. Vijayakanthi
L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

పిచ్చుక బహుమతి

త్సే-రింగ్, చాం-బా పొరుగువారు. కానీ ఇద్దరి తత్వాలలో చాలా తేడా ఉంది . త్సే-రింగ్ కఠిన హృదయుడు, అసూయాపరుడు. చాం-బా దయగలవాడు, అవసరంలో ఉన్న ఎవరికైనా సహాయం చేస్తాడు.

ఒక రోజు చాం-బా తన ఇంటి దగ్గర ఉన్న చెట్టు నుండి ఒక పిచ్చుక పిల్ల పడిపోవడం చూశాడు. దగ్గరికి వెళ్లి దానిని ఎత్తుకున్నాడు. పాపం పిచ్చుక! దాని కాలు విరిగిపోయింది! చాం-బా జాగ్రత్తగా మూలికల పసరు రుద్ది, కాలికి కట్టు కట్టాడు. తరవాత, పక్షి పిల్లను తిరిగి గూడులో పెట్టాడు.

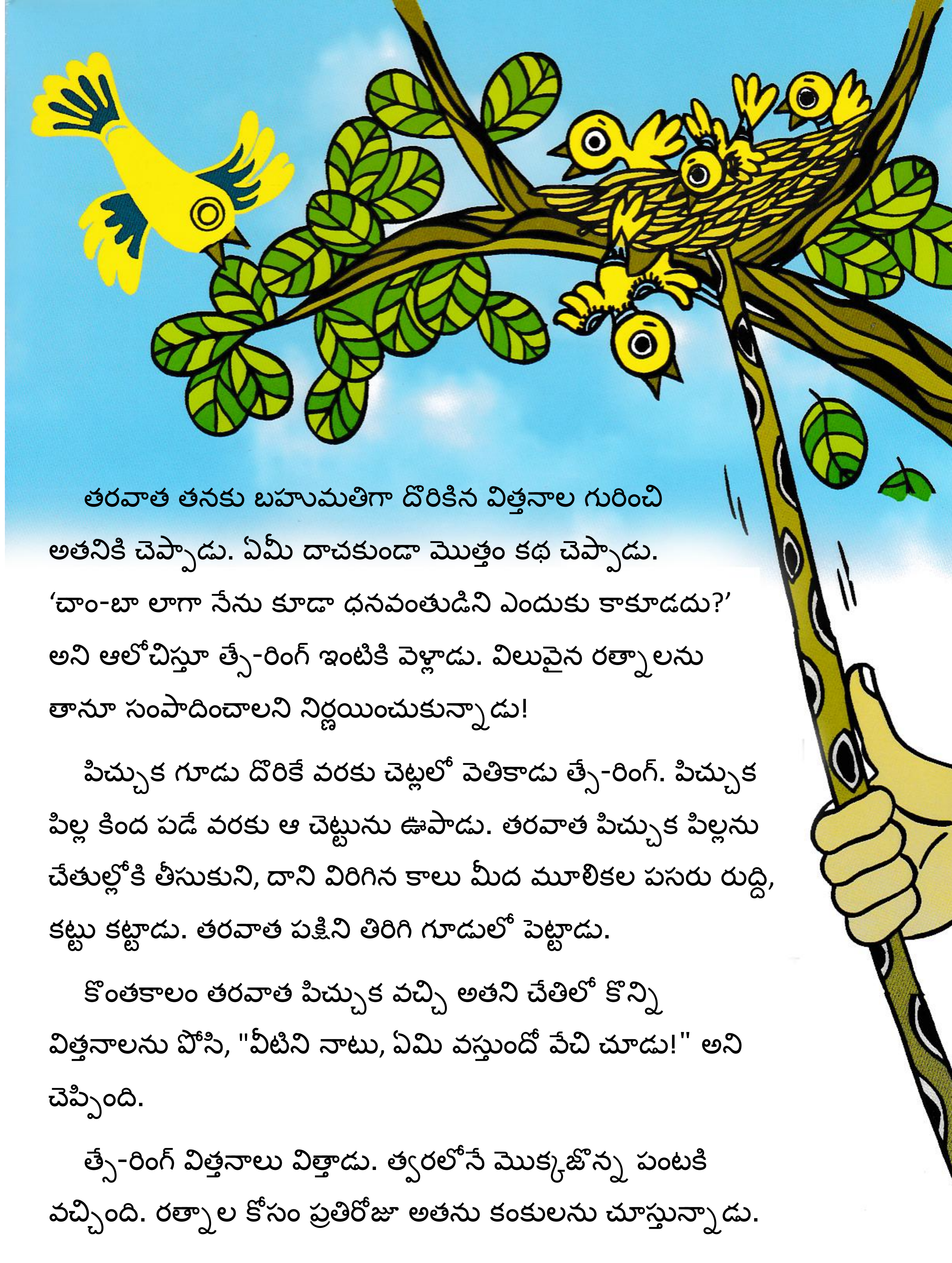
ఎగరటం నేర్చుకున్న తరవాత ఆ పిచ్చుక వచ్చి చాం-బా భుజంపై వాలింది. దాని ముక్కు విత్తనాలతో నిండి ఉంది. "నువ్వు నా ప్రాణాన్ని కాపాడావు," అంటూ ఆ విత్తనాలను చాం-బాకి ఇచ్చింది. "ఈ విత్తనాలను నాటు. ఏమి వస్తుందో వేచి చూడు!" అంటూ అది ఎగిరిపోయింది.

చాం-బా విత్తనాలను విత్తాడు. త్వరలోనే మొక్కజొన్న పంట ఏపుగా పెరిగింది. మొక్కలు పొడవుగా, బంగారు రంగులో పెరిగాయి. ఒక రోజు అతను చేనులోకి వచ్చి ఒక అద్భుతమైన దృశ్యాన్ని చూశాడు! మొక్కజొన్న గింజలకు బదులుగా విలువైన రత్నాలు మెరుస్తున్నాయి. అది ఒక అద్భుతం! రత్నాలతో బజారుకు వెళ్లాడు చాం-బా. అతను ధనవంతుడిగా ఇంటికి తిరిగివచ్చాడు!

ఇప్పుడు చాం-బా తన కుటుంబం కోసం ఒక పెద్ద బంగళా కట్టుకుని, పేదల సేవకు అంకితం అయ్యాడు. అతను చాలా సంతోషంగా ఉన్నాడు!

చాం-బా జీవితంలో వచ్చిన మార్పులను త్సే-రింగ్ గమనిస్తున్నాడు. 'అతను అంత ధనవంతుడు ఎలా అయ్యాడు?' అని ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆ విషయం తెలుసుకుందామని త్సే-రింగ్ వెళ్లాడు. గూడు నుండి పడిపోయిన పిచ్చుక పిల్ల గురించి, దాని విరిగిన కాలు గురించి త్సే-రింగ్‌కు చాం-బా చెప్పాడు.

తరవాత తనకు బహుమతిగా దొరికిన విత్తనాల గురించి అతనికి చెప్పాడు. ఏమీ దాచకుండా మొత్తం కథ చెప్పాడు. ‘చాం-బా లాగా నేను కూడా ధనవంతుడిని ఎందుకు కాకూడదు?’ అని ఆలోచిస్తూ త్సే-రింగ్ ఇంటికి వెళ్లాడు. విలువైన రత్నాలను తానూ సంపాదించాలని నిర్ణయించుకున్నాడు!

పిచ్చుక గూడు దొరికే వరకు చెట్లలో వెతికాడు త్సే-రింగ్. పిచ్చుక పిల్ల కింద పడే వరకు ఆ చెట్టును ఊపాడు. తరవాత పిచ్చుక పిల్లను చేతుల్లోకి తీసుకుని, దాని విరిగిన కాలు మీద మూలికల పసరు రుద్ది, కట్టు కట్టాడు. తరవాత పక్షిని తిరిగి గూడులో పెట్టాడు.

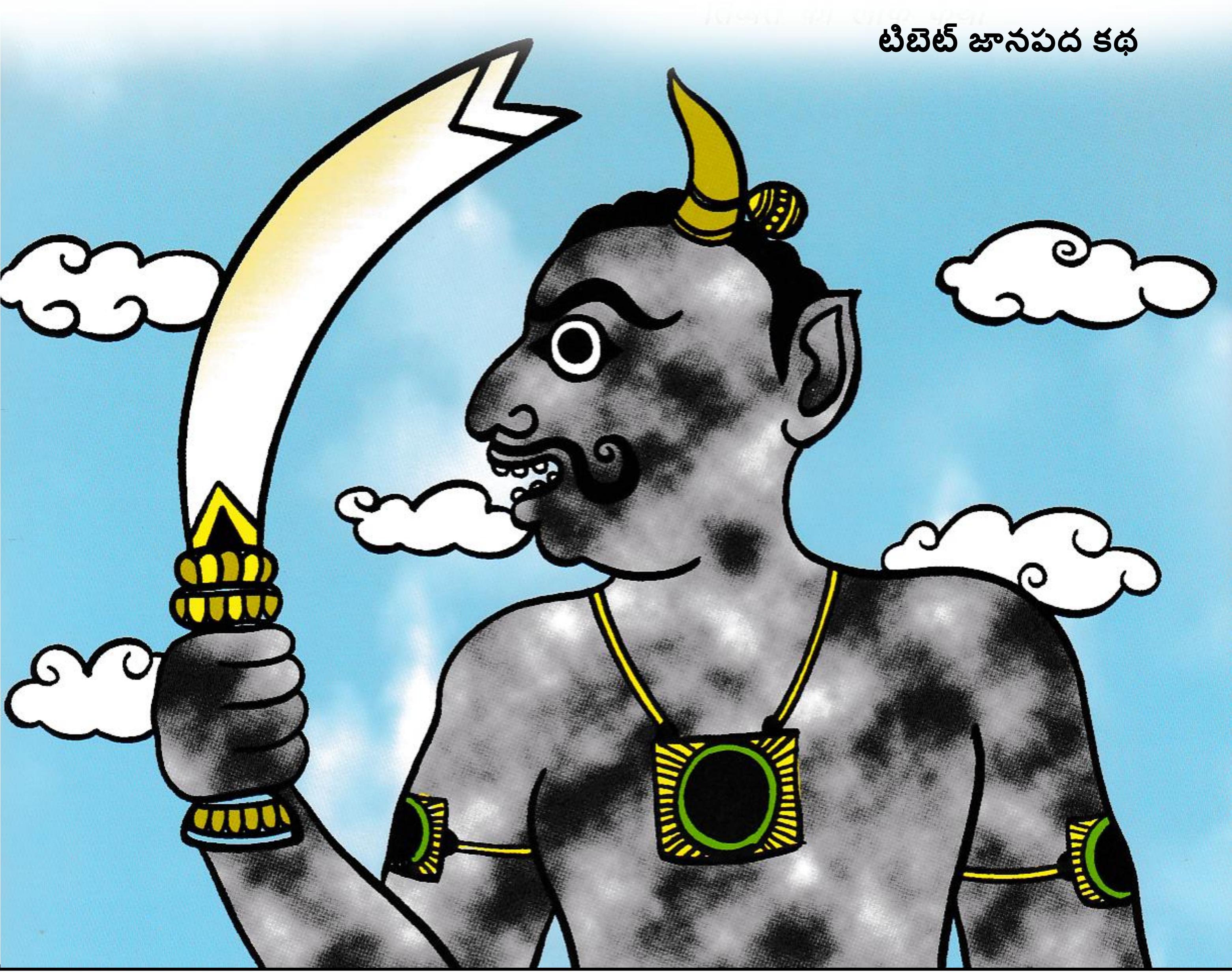
కొంతకాలం తరవాత పిచ్చుక వచ్చి అతని చేతిలో కొన్ని విత్తనాలను పోసి, "వీటిని నాటు, ఏమి వస్తుందో వేచి చూడు!" అని చెప్పింది.

త్సే-రింగ్ విత్తనాలు విత్తాడు. త్వరలోనే మొక్కజొన్న పంటకి వచ్చింది. రత్నాల కోసం ప్రతిరోజూ అతను కంకులను చూస్తున్నాడు.

ఒక రోజు అతను పొలానికి వచ్చి భయంకరమైన దృశ్యాన్ని చూశాడు! మొక్కజొన్న పంట స్థానంలో, ఒక భయంకరమైన రాక్షసుడు అతని వైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు. దాని చేతిలో ఒక పెద్ద కత్తి ఉంది!

వీలైనంత వేగంగా తన ఇంటికి త్సే-రింగ్ పరిగెత్తాడు. రాక్షసుడు అతన్ని అనుసరించాడు. త్సే-రింగ్ అన్నీ ఆభరణాలను, నగదును లాక్కుని పూఫ్‌మని గాలిలో అదృశ్యం అయ్యాడు!

టిబెట్ జానపద కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

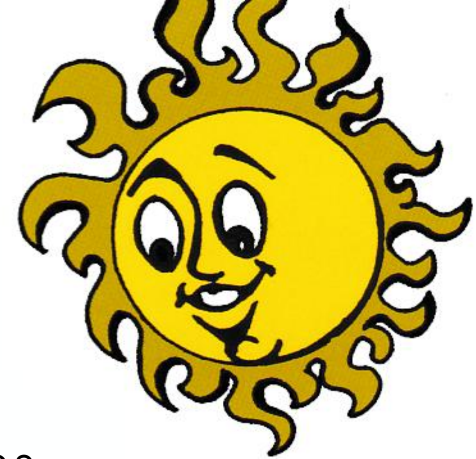
P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

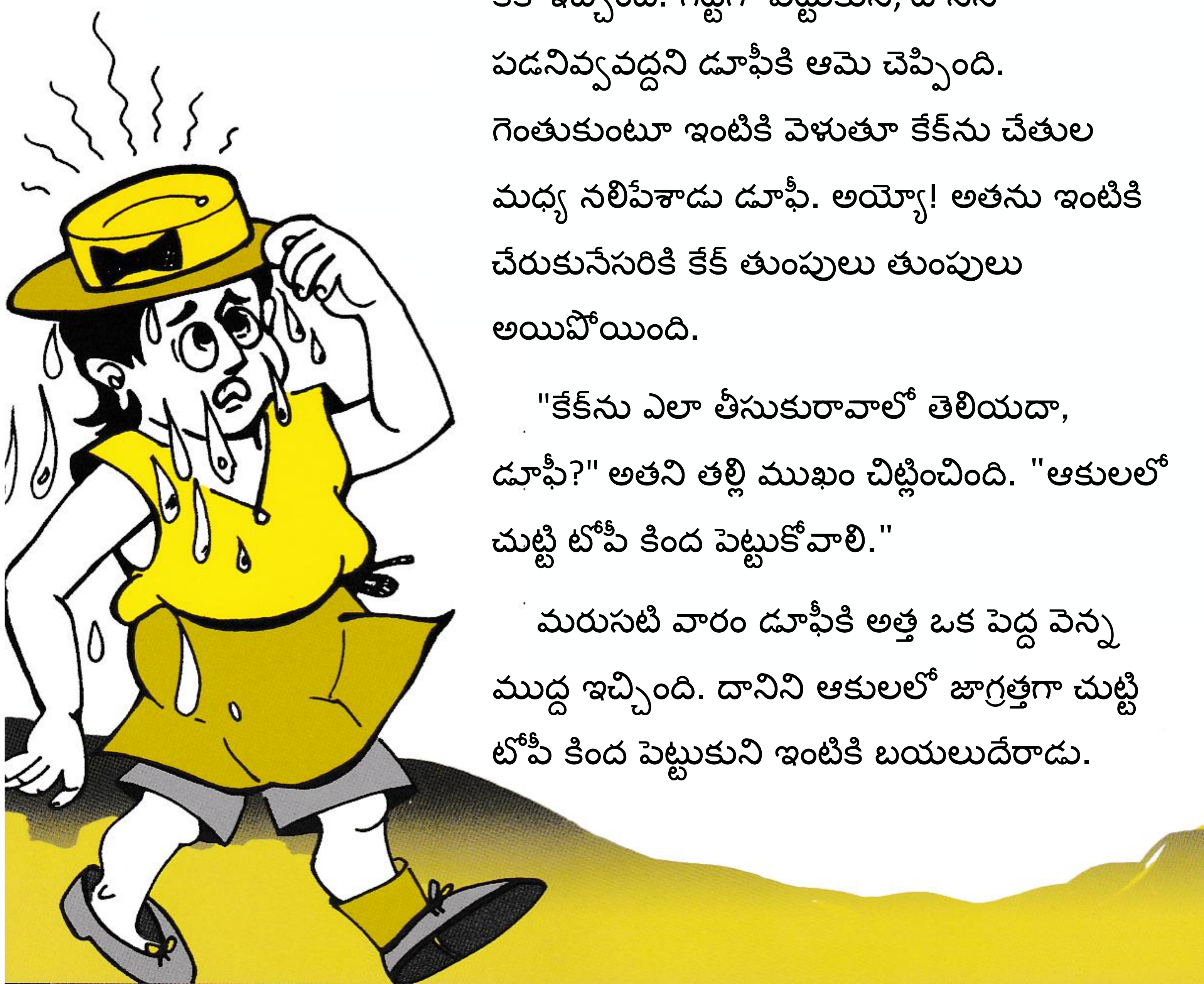
Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

చెప్పినట్టు చేసే డూఫీ

అత్తను చూడటానికి డూఫీ తరచు వెళుతుండేవాడు. డూఫీ అంటే ఆమెకి ఎంతో ఇష్టం. ఇంటి పని చేసుకుంటున్నప్పుడు అతన్ని ఆమె ఆడుకోనిచ్చేది. తిరిగి వెళుతున్నప్పుడు, అతను ఇంటికి తీసుకెళ్లడానికి ఆమె ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి ఇచ్చేది.

ఒక రోజు, డూఫీ అత్త అతనికి ఒక పెద్ద చాక్లెట్ కేక్ ఇచ్చింది. గట్టిగా పట్టుకుని, దానిని పడనివ్వవద్దని డూఫీకి ఆమె చెప్పింది. గెంతుకుంటూ ఇంటికి వెళుతూ కేక్‌ను చేతుల మధ్య నలిపేశాడు డూఫీ. అయ్యో! అతను ఇంటికి చేరుకునేసరికి కేక్ తుంపులు తుంపులు అయిపోయింది.

"కేక్‌ను ఎలా తీసుకురావాలో తెలియదా, డూఫీ?" అతని తల్లి ముఖం చిట్లించింది. "ఆకులలో చుట్టి టోపీ కింద పెట్టుకోవాలి."

మరుసటి వారం డూఫీకి అత్త ఒక పెద్ద వెన్న ముద్ద ఇచ్చింది. దానిని ఆకులలో జాగ్రత్తగా చుట్టి టోపీ కింద పెట్టుకుని ఇంటికి బయలుదేరాడు.

ఆ రోజు చాలా వేడిగా ఉంది! డూఫీ ఇంటికి వచ్చేసరికి అతని ముఖం అంతా వెన్న కారి ఉంది. అతని చొక్కా మీదకి కూడా వెన్న కారుతోంది! అదంతా శుభ్రం చెయ్యటం చాలా పని!

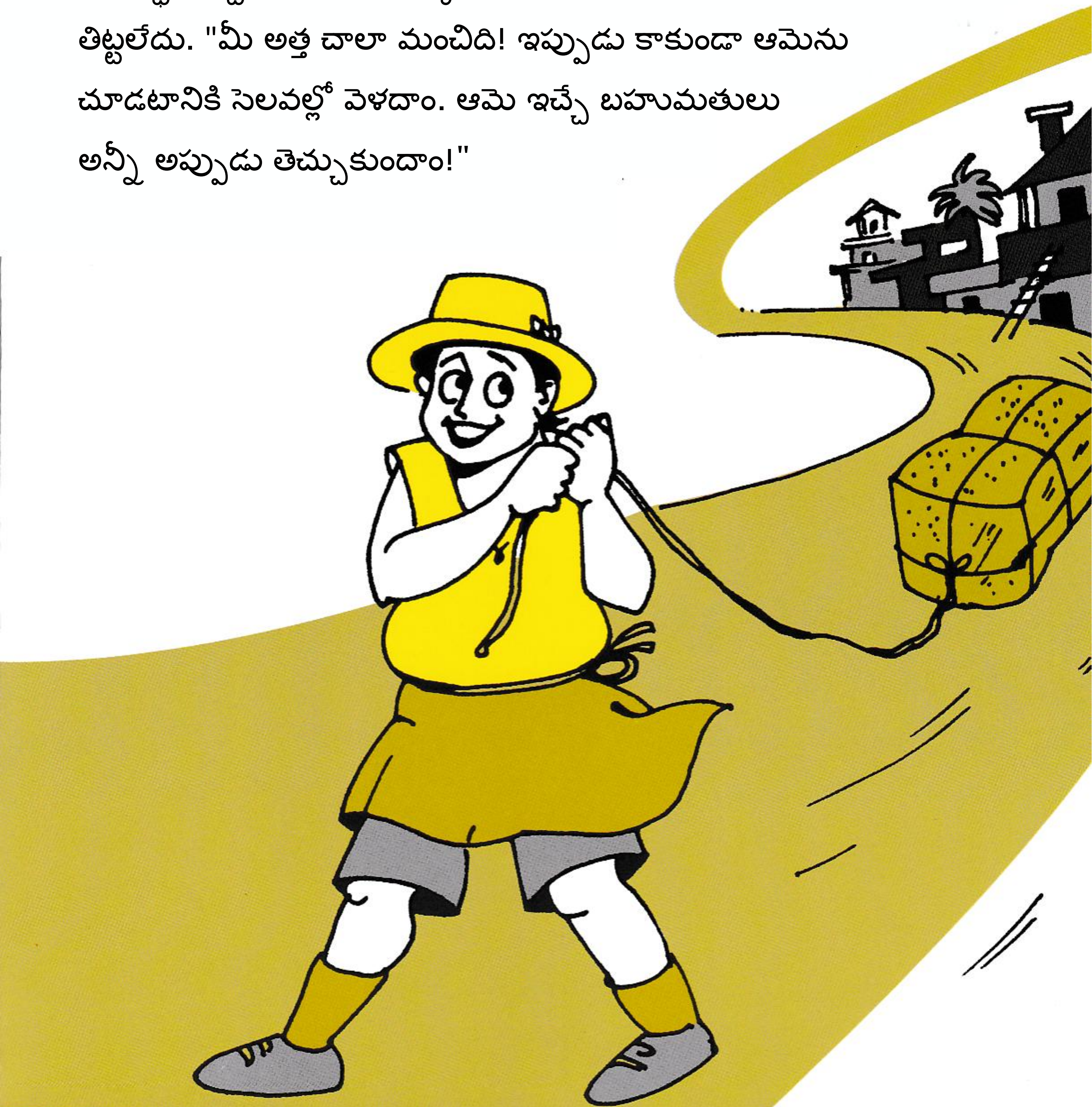
డూఫీని చూసి తల్లి అదిరిపడింది. "ఏం చేశావ్, డూఫీ! వెన్న అలా తీసుకుని రాకూడదు! చల్లటి నీటిలో పెట్టుకుని తీసుకుని రావాలి," ఆమె చెప్పింది.

మరుసటి వారం, డూఫీ అత్త అతనికి ఒక అందమైన కుక్కపిల్లని ఇచ్చింది. డూఫీ దానిని చల్లటి నీటి తొట్టిలో పెట్టాడు. అది వణుకుతూ, ఇంటికి వెళ్లే వరకు అరుస్తూనే ఉంది!

"ఏం చేశావు?" డూఫీ తల్లి అడిగింది. "పాపం ఆ కుక్కపిల్ల చలికి వణికిపోతోంది! దాని మెడ చుట్టూ తాడు కట్టి, తీసుకుని రావాలి."

మరోసారి వెళ్లినప్పుడు, డూఫీకి తాజాగా చేసిన బ్రెడ్ ఇచ్చింది అత్త. ‘దీనిని ఎలా తీసుకుని వెళ్లాలి?’ డూఫీ ఆలోచించాడు. ‘ఆ! తాడు!’ బ్రెడ్‌కి జాగ్రత్తగా ఒక తాడు కట్టి రోడ్డు వెంట దానిని లాక్కుంటూ వెళ్లాడు!

బ్రెడ్‌ని తాడుతో లాక్కుని వస్తున్న డూఫీని చూసి అతని తల్లికి మూర్ఛ వచ్చినంత పని అయ్యింది. కానీ ఈసారి ఆమె డూఫీని తిట్టలేదు. "మీ అత్త చాలా మంచిది! ఇప్పుడు కాకుండా ఆమెను చూడటానికి సెలవల్లో వెళదాం. ఆమె ఇచ్చే బహుమతులు అన్నీ అప్పుడు తెచ్చుకుందాం!"

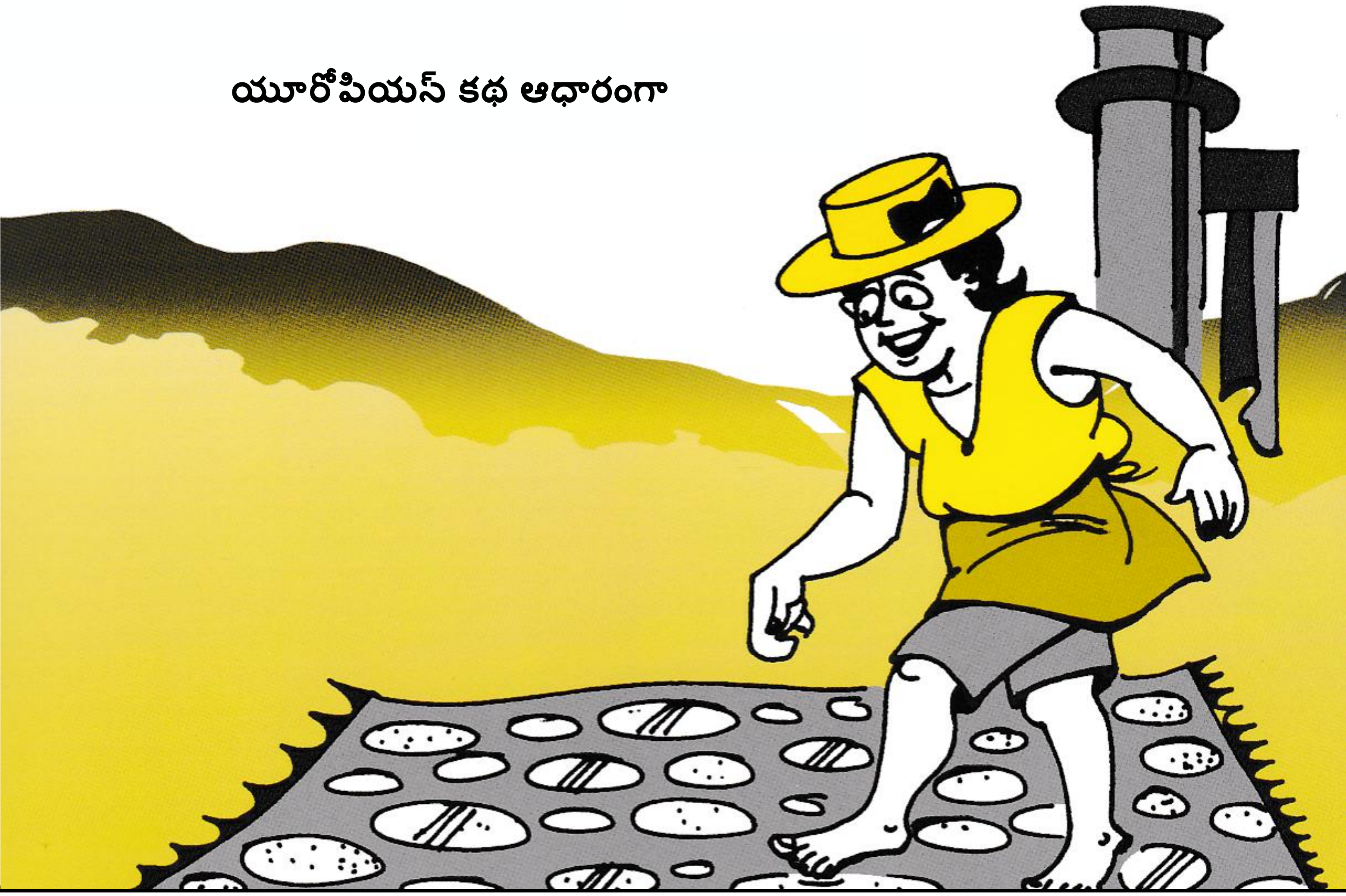

ఆ తరవాత అంతా ప్రశాంతంగా ఉంది. కానీ డూఫీ లాంటి కొడుకుతో ప్రశాంతత ఎంతో కాలం ఉండదు!

ఒక రోజు, జబ్బు చేసిన బంధువును చూడటానికి డూఫీ వాళ్ల అమ్మ వెళ్లాల్సి వచ్చింది. ఆమె బయలుదేరేటప్పుడు, "డూఫీ, కొన్ని అప్పడాలు ఎండబెట్టాను. కాబట్టి చూసి అడుగులు వెయ్యి," అని చెప్పింది.

కొంచెంసేపు తరవాత అప్పడాలను చూడటానికి డూఫీ వెళ్లాడు. అమ్మ ఏం చెప్పింది? ఆ, అవును: "చూసి అడుగులు వెయ్యి!" దాంతో అతను ప్రతిదాని మీద అడుగులు వేశాడు!

యూరోపియన్ కథ ఆధారంగా

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist S. P. Raju

టున్టుని

టున్టుని అనే ఆకుల పోతడు పిట్ట రాజు తోటలో పండ్లు తింటోంది. అయ్యో! దాని మెడలో ఒక ముల్లు గుచ్చుకుంది!

ఏడుస్తూ, నిట్టూరుస్తూ రాజభవన మంగలి వద్దకు వెళ్లి ముల్లుని బయటకు తీయమని అడిగింది టున్టుని.

"నేను రాజుకి మంగలిని! చిన్న పక్షి అయిన నీకు సహాయం చేయను! పో!" అని అతను అన్నాడు.

రాజు వద్దకు ఎగిరింది టున్టుని. "నేను చాలా బాధలో ఉన్నాను! కానీ మంగలి నాకు సహాయం చేయటం లేదు! అతన్ని శిక్షించండి!" అని అది చెప్పింది.

రాజు పగలబడి నవ్వాడు.

ఎలుక వద్దకు ఎగిరి టున్టుని ఇలా చెప్పింది,

ఓ ఎలుకా! నేను చాలా బాధలో ఉన్నాను. కానీ మంగలి నాకు సహాయం చేయలేదు! మంగలిని రాజు శిక్షించలేదు! రాజు నిద్రపోతున్నప్పుడు వెళ్లి కొరుకు!

కానీ ఎలుక పారిపోయి దాని కలుగులో దాక్కుంది. టున్టుని పిల్లి వద్దకు వెళ్లి ఇలా చెప్పింది,

ఓ పిల్లీ! నేను చాలా బాధలో ఉన్నాను.

కానీ మంగలి నాకు సహాయం చేయలేదు!

మంగలిని రాజు శిక్షించ లేదు!

రాజును ఎలుక కొరక లేదు!

ఆ ఎలుకను పట్టుకుని తిను!

కానీ, "ఇప్పుడు కాదు! నాకు చాలా నిద్ర వస్తోంది!" అని చెప్పింది పిల్లి.

కర్ర వద్దకు ఎగిరి టున్‌టుని ఇలా చెప్పింది,

ఓ కర్రా! నాకు చాలా నొప్పిగా ఉంది

ఎలుకను పిల్లి పట్టుకోలేదు! వెళ్లి ఆ సోమరి పిల్లిని కొట్టు!

కానీ, "నేను పిల్లిని ఎందుకు కొట్టాలి? పిల్లి నన్ను ఎప్పుడూ బాధించలేదు!" అని చెప్పింది కర్ర.

పాపం టున్‌టుని ఏడ్చింది! అప్పుడు అది నిప్పుని చూసింది. దాని చుట్టూ తిరుగుతూ ఇలా చెప్పింది,

ఓ నిప్పూ! నాకు చాలా నొప్పిగా ఉంది.

కర్రని పిల్లి కొట్టలేదు!

వెళ్లి ఆ పనికిరాని కర్రను కాల్చివేయి!

"నేను రోజంతా మండుతున్నాను. ఇప్పుడు అలసిపోయాను. ఆ పని చెయ్యను!" అని నిప్పు చెప్పింది.

నది వద్దకి ఎగిరి టున్‌టుని ఇలా చెప్పింది,

ఓ నదీ! నాకు చాలా బాధగా ఉంది

కర్రను నిప్పు కాల్చలేదు!

వరదలా పొంగి ఆ పని చెయ్యని నిప్పుని ఆర్పెయ్యి!

కానీ నది నిశ్శబ్దంగా ప్రవహించింది. ఏనుగు వద్దకు ఎగిరి, టున్‌టునీ ఇలా చెప్పింది

ఓ ఏనుగు! నేను చాలా బాధలో ఉన్నాను

నిప్పున నది ఆర్పలేదు!

ఆ పొగరుబోతు నదిని నువ్వు తాగెయ్యి

"నేనా? నదిని తాగేస్తే, నా పొట్ట పగిలిపోతుంది!" అని అంది ఏనుగు. టున్‌టునీ అలసిపోయింది. విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి ఒక చెట్టు కొమ్మపై కూర్చుంది.

దాని కళ్లు మూతపడ్డాయి. అప్పుడు, "బజ్, బజ్, బజ్," అంటూ దోమ శబ్దం వినిపించింది.

ఉన్నట్టుండి టున్‌టునీకి ఆశ పుట్టింది!

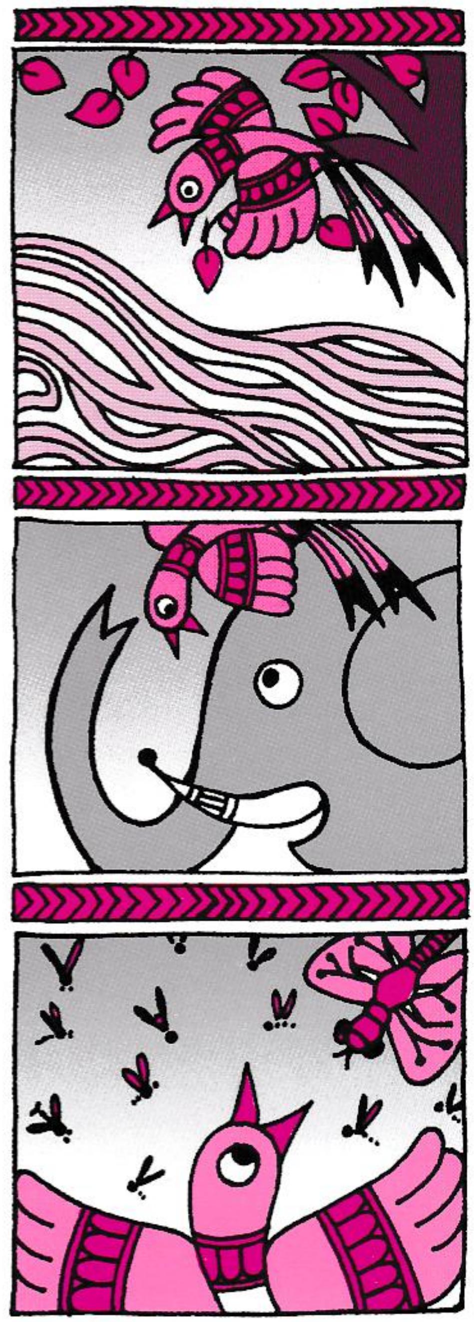
ఓ దోమా! నేను చాలా బాధలో ఉన్నాను

నది నీటిని ఏనుగు తాగలేదు!

వెళ్లి ఆ తెలివితక్కువ ఏనుగును బాగా కుట్టు!

"అలాగే, టున్‌టునీ!" అంది దోమ.

అప్పుడు అక్కడ ఉన్న దోమలన్నీ ఏనుగు మీద దాడి చేసి కుట్టిపెట్టాయి. ఏనుగు భయపడిపోయింది. నదిలో దాక్కునేందుకు అది పరిగెత్తింది. కానీ దోమలు దాని వెంటపడ్డాయి!

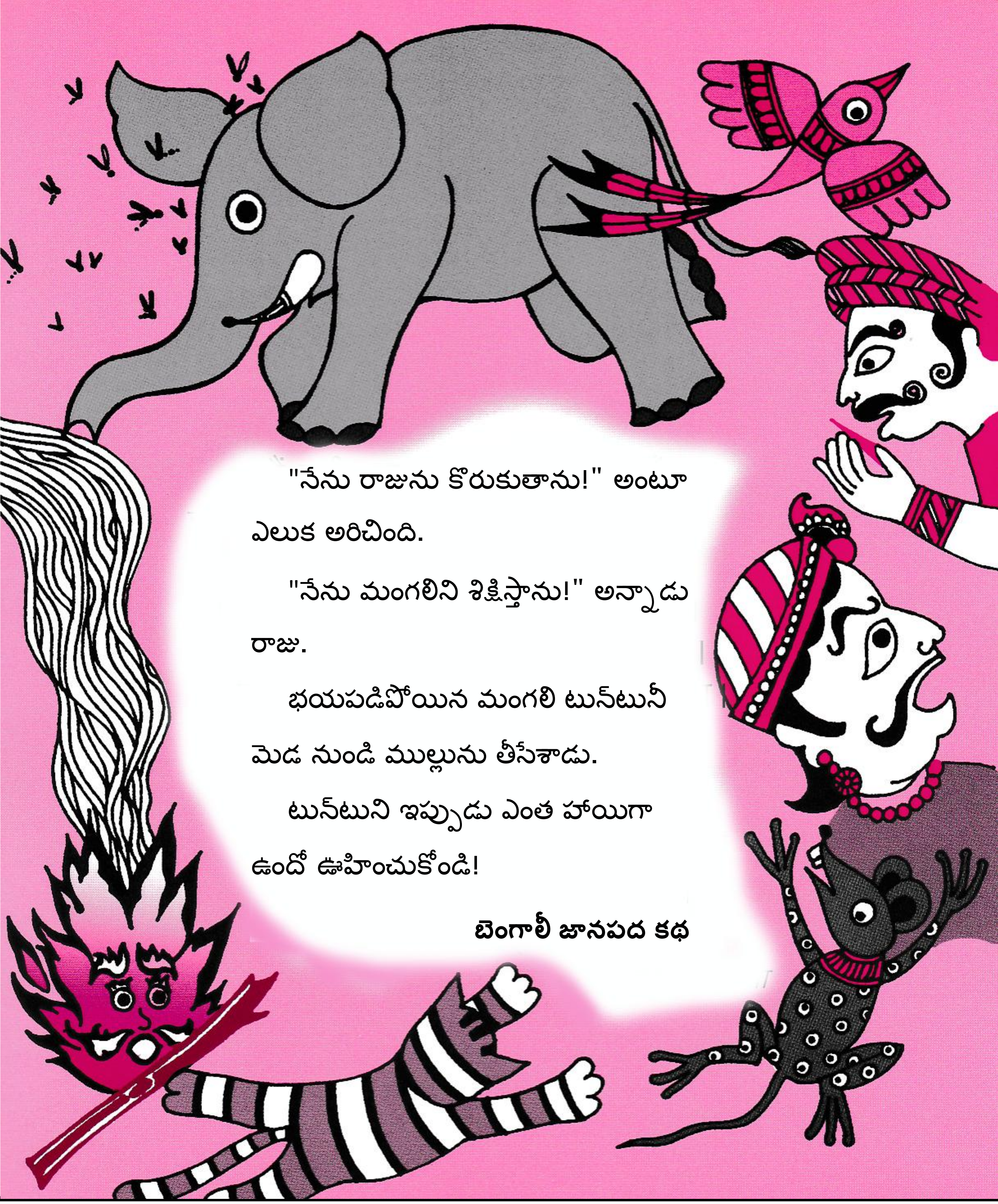
దాంతో, "నేను నదిని తాగుతాను," టున్‌టునీతో చెప్పింది ఏనుగు.

దాంతో, "నేను నిప్పును ఆర్పేస్తాను!" అంటూ నది వరదై పొంగింది.

అప్పుడు, "నేను కర్రను కాల్చేస్తాను," అంటూ నిప్పు భగ్గున మండింది.

వెనక్కి దూకి, "నేను పిల్లిని కొడతాను," అంది కర్ర.

"నేను ఎలుకను పట్టుకుంటాను!" అంటూ పిల్లి మేల్కొంది.

"నేను రాజును కొరుకుతాను!" అంటూ ఎలుక అరిచింది.

"నేను మంగలిని శిక్షిస్తాను!" అన్నాడు రాజు.

భయపడిపోయిన మంగలి టున్‌టునీ మెడ నుండి ముల్లును తీసేశాడు.

టున్‌టుని ఇప్పుడు ఎంత హాయిగా ఉందో ఊహించుకోండి!

బెంగాలీ జానపద కథ

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

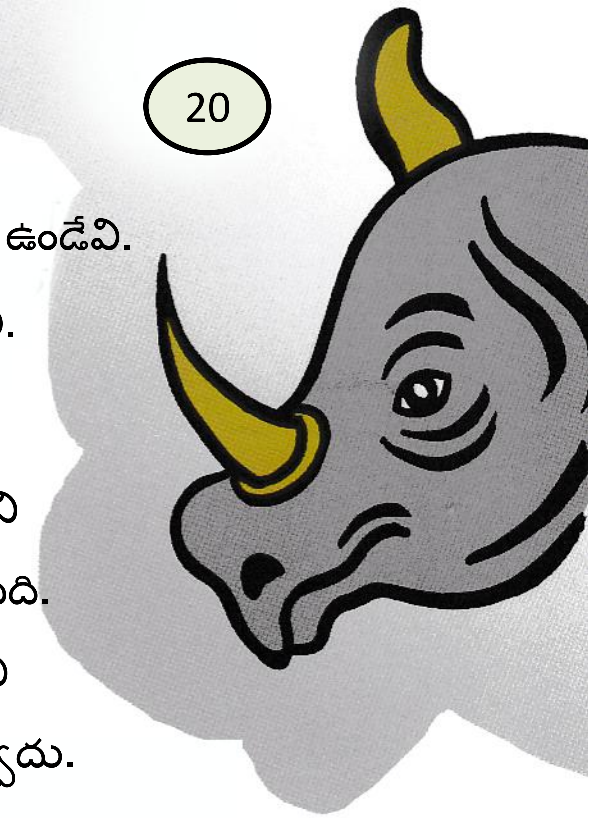
P. Saraswati V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi S. Rajalakshmi

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy

కొత్త స్నేహితుడు

ఒకప్పుడు ఒక ఉడుత, కుందేలు దట్టమైన అడవిలో ఉండేవి. అవి మంచి స్నేహితులు. చాలా సమయం కలిసి గడిపేవి.

ఈ ఉడుత ఎప్పుడూ ఆసక్తిగా ఉండేది ప్రపంచంలో ఉన్న ప్రతి దాని గురించి తెలుసుకోవాలని అనుకునేది. కానీ దాని స్నేహితుడు కుందేలు ఏ ప్రశ్నకూ తిన్నగా సమాధానం ఇవ్వదు. అదృష్టవశాత్తూ, ఆ రెండింటికీ చిక్కుముడులు, పొడుపు కథలు ఇష్టం!

ఒక రోజు ఉదయం కుందేలు ఎక్కడికో వెళుతుండటం ఉడుత చూసింది. దానిని అందుకోటానికి అది పరిగెత్తింది.

ఉడుత: కుందేలూ, ఇంత ఉదయమే ఎక్కడికి వెళుతున్నావు?

కుందేలు: నా కొత్త స్నేహితుడితో ఆడుకోటానికి వెళుతున్నాను!

ఉడుత: నిజంగా! నీ కొత్త స్నేహితుడు ఎవరు?

కుందేలు: నువ్వు ఊహించు! దాని గురించి ఒక విషయం చెబుతాను: దానికి నాలుగు కాళ్లు.

ఉడుత: ఎవరబ్బా? మనందరికీ నాలుగు కాళ్లు ఉన్నాయి! ఓహో, నీ స్నేహితుడు ఎవరో నేను కనుక్కోవాలి. హ్మ్మ్, చూద్దాం...

కుందేలు: ఎవరని అనుకుంటున్నావు?

ఉడుత: ఊం... అది పెద్ద జంతువా?

కుందేలు: అవును!

ఉడుత: నాకు అర్థమైంది! నీ స్నేహితుడు ఏనుగు!

అడవిలో అతి పెద్ద జంతువు ఏనుగు!

కుందేలు: తప్పు! నా కొత్త స్నేహితుడికి పొడవైన తొండం లేదు.

ఉడుత: అయితే ఖడ్గమృగం అయి ఉండాలి!

ఖడ్గమృగానికి తొండం లేదు!

కుందేలు: లేదు, లేదు! నా కొత్త స్నేహితుడికి కొమ్ము లేదు.

కుందేలు వేగంగా నడుస్తోంది. ఉడుత దాని వెంట పరిగెత్తింది.

ఉడుత: ఆగు! నాకు తెలుసు! నీ కొత్త స్నేహితుడు ఒంటె!

ఒంటెకు నాలుగు కాళ్లు ఉన్నాయి. దానికి తొండం లేదు, కొమ్ము లేదు.

కుందేలు: కానీ నా కొత్త స్నేహితుడికి మూపురం కూడా లేదు.

కుందేలు పరిగెత్తసాగింది.

ఉడుత: అయితే ఇంకెవరు? ఆహ్! అది చారల గుర్రం అయి ఉండాలి!

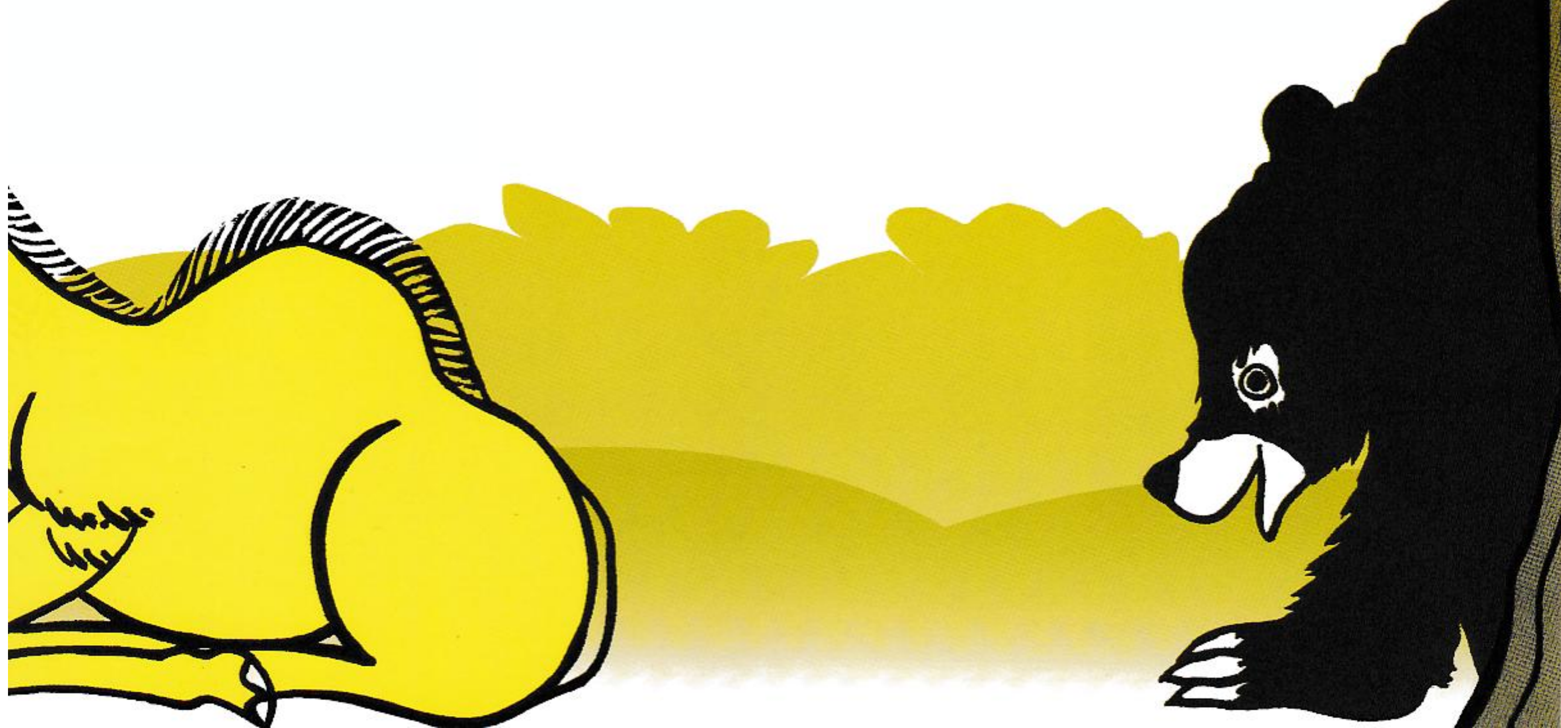
కుందేలు: హో, హో, హో! నా స్నేహితుడికి చారలు లేవు!

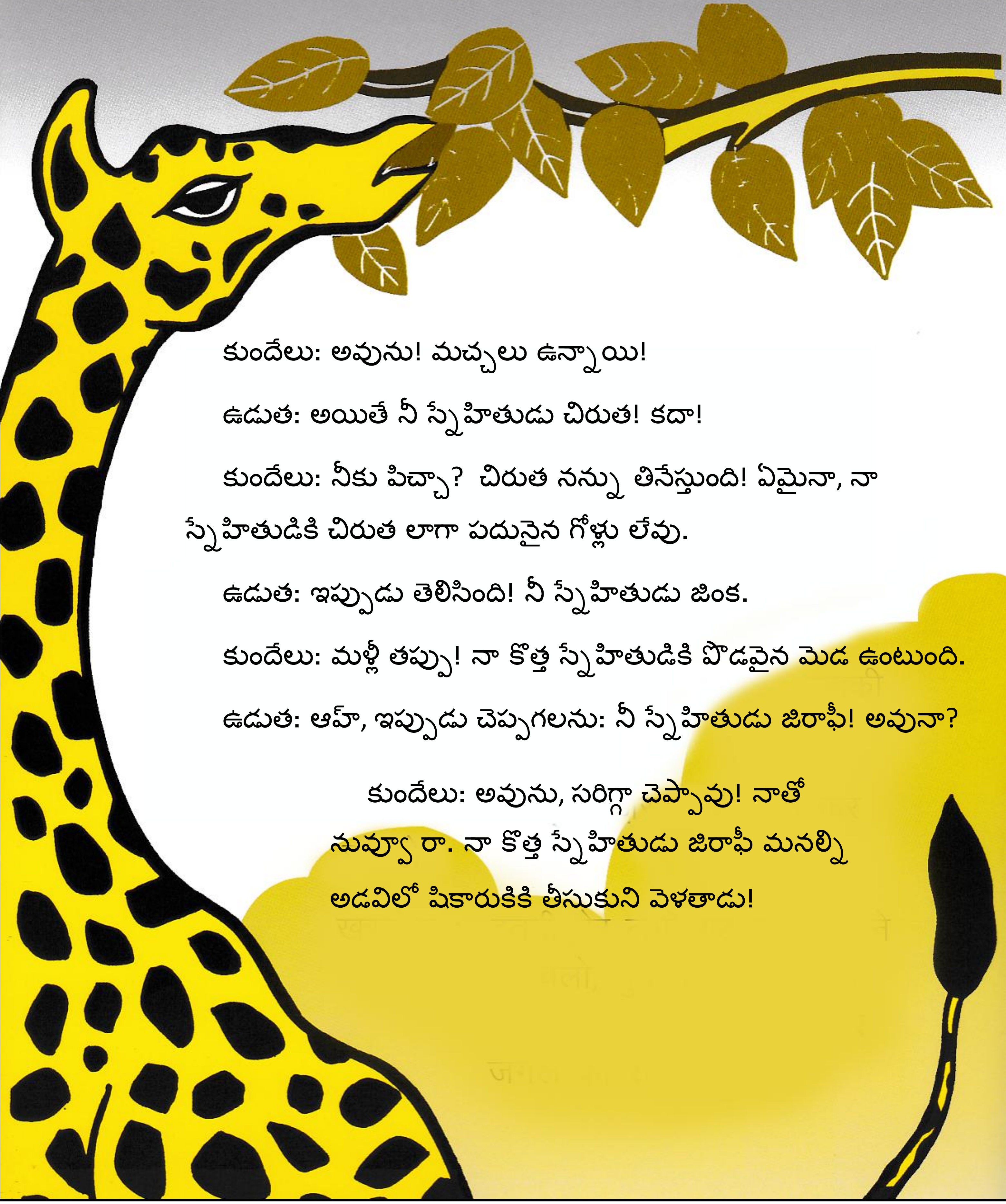
ఇక చాలు, నేను తొందరగా వెళ్లాలి.

ఉడుత: ఆగు! నీ స్నేహితుడు ఎలుగుబంటి అనుకుంటున్నాను!

కుందేలు: కానే కాదు! నా స్నేహితుడికి ఎలుగుబంటి లాగా బొచ్చు లేదు!

ఉడుత: అలాగా? అయితే, నీ స్నేహితుడికి మచ్చలు ఉన్నాయా?

కుందేలు: అవును! మచ్చలు ఉన్నాయి!

ఉడుత: అయితే నీ స్నేహితుడు చిరుత! కదా!

కుందేలు: నీకు పిచ్చా? చిరుత నన్ను తినేస్తుంది! ఏమైనా, నా స్నేహితుడికి చిరుత లాగా పదునైన గోళ్లు లేవు.

ఉడుత: ఇప్పుడు తెలిసింది! నీ స్నేహితుడు జింక.

కుందేలు: మళ్లీ తప్పు! నా కొత్త స్నేహితుడికి పొడవైన మెడ ఉంటుంది.

ఉడుత: ఆహ్, ఇప్పుడు చెప్పగలను: నీ స్నేహితుడు జిరాఫీ! అవునా?

కుందేలు: అవును, సరిగ్గా చెప్పావు! నాతో నువ్వూ రా. నా కొత్త స్నేహితుడు జిరాఫీ మనల్ని అడవిలో షికారుకికి తీసుకుని వెళతాడు!

© Katha Jharna 2008

P. Saraswati   V. Vijayakanthi

L. S. Saraswathi   S. Rajalakshmi

Publisher Rajalakshmi Srinivasan Memorial Foundation

Telugu K. Suresh

Artist Uma Krishnaswamy